

รายงานการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๔

วันพฤหัสบดีที่ ๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๐๔

ณ พระที่นั่งคนโทสนา

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ :
วณนเมธามาตย์ร่วมการประชุม ๑๗๑
คน ครบองค์ประชุมแล้วข้าพเจ้าจะได้
ดำเนินการประชุมทำหน้าท่างร่างรัฐธรรมนูญต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธาน
สภาจะแจ้งมติการประชุม สำหรับวาระไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงาน
การประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ ทำหน้าท่าง
ร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๑ มีท่านผู้ใด
จะขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขประการใดบ้าง
หรือไม่

(ไม่มีสมาชิกผู้ใดขอเปลี่ยนแปลง
แก้ไขประการใด)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ :
เมื่อ ไม่มีผู้ใดจะขอเปลี่ยนแปลงแก้ไข
ประการใด ถ้อยคำประชุมแนบมาโปรด

รายงานการประชุม สภาร่าง รัฐธรรมนูญ
ทำหน้าท่างร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๑
ระเบียบวาระที่ ๓ หัวข้อระเบียบ
การซึ่ง คณะกรรมการระเบียบวาระ
เสนอ หัวข้อต้องการพิจารณา ๔ ข้อ
ประเทศ จะใช้คำว่า “ประเทศไทย”
หรือ “สยาม” หรือช่ออื่น

นายประสงค์ บุญเกษม : เมื่อ
พุทธศักราช ๒๔๘๑ สภาร่างรัฐธรรมนูญ
ในสมัยนั้นได้พิจารณาหัวข้อเกี่ยวกับ
สถานกาณ์พิจารณาอยู่ในขณะนั้น เมื่อ
ได้มีการอภิปรายกันแล้วผลของการลงมติ
ปรากฏว่ามีคะแนนเสียงที่จะให้ใช้ชื่อ
ประเทศสยาม ๑๘ เสียง และที่จะให้
ใช้ชื่อประเทศไทยมี ๑๘ เสียง จาก
จำนวนสมาชิก ๔๐ ท่าน ในสมัยนั้น
มีออกเสียงรวมทั้งสิ้น ๓๖ มีคะแนน



LIRT

เสียง ๑๔ ต่อ ๑๕ ถ้าเราจะพิจารณา
 กันให้ถี่ถ้วนเราจะเห็นว่า เป็นคะแนนเสียง
 ข้างมากที่เด็ดขาดก็คงจะไม่ได้ เพราะ
 เป็นคะแนนเสียงข้างมากอย่างปกติ แต่
 ยังมีสมาชิกอีก ๘ ท่านที่ไม่ได้ออกเสียง
 จะด้วยเหตุหนึ่งเหตุใดก็ตาม ถ้าท่านได้
 ออกเสียงคะแนนเสียงนั้น ก็คงจะเปลี่ยน
 แปลงไปและจะเปลี่ยนแปลงขึ้นไปทางหนึ่ง
 ทางใดก็ตาม ไม่มีใครทราบ คงจะเป็นการ
 ตรงข้ามกับที่ลงมติไปแล้วก็ได้ ด้วยเหตุ
 นี้ คณะกรรมการจึงคิดว่าตามทัศนะกรรมาธิการ
 ได้กราบนำข้อเสนอนั้นเข้ามาให้สภาได้
 พิจารณาข้อควรระงับหนึ่งจึงเป็นการกระทำที่
 ถูกต้องและเป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิก
 ใหม่มีโอกาสพิจารณาเรื่องนี้อย่างถ่วงชั่ง
 วิจารณ์ เพราะเหตุว่าคะแนนเสียง
 คราวที่แล้วปรากฏว่าเราจะพุกกันอย่าง
 สามัญเรียกว่าเสียงข้างมาก ไม่ใช่
 เสียงข้างมากอย่างเด็ดขาด เพราะฉะนั้น
 กรรมการขอขอมุขท่านกรรมาธิการที่ได
 ้พิจารณาในข้อนี้ นอกจากนั้นกรรมการจะขอข
 อดยคุณท่านประธานที่ได้นำเรื่องเข้าโอกาส
 ให้สมาชิกได้อภิปรายทุกห้วงขออย่างเต็มที่
 การเปิดโอกาสให้อภิปรายกันอย่างเต็มที่
 นั้นเป็นวาระที่จะทำให้สภาใหม่ โอกาส
 ไตรตรองอย่างถ่วงชั่งคอบคอบ และการ

ไตรตรองอย่างถ่วงชั่งคอบคอบจะประสบผล
 นำไปสู่การลงมติดังที่กล่าวไปข้าง หน้า
 ในการประชุมสภาครั้ง รัฐธรรมนูญสมัย
 นี้ คณะกรรมการได้กล่าวมาแล้วว่าเห็นการตั้งคน
 ใหม่ทั้งหมด เพราะฉะนั้นสิ่งที่แล้ว ๆ มา
 ส่งมติดอกแล้วเราอาจจะนำมาใช้หรือไม่นำ
 มาใช้ก็ได้ทั้งสองอย่าง ความจำเป็นที่จะ
 ต้องพิจารณาในที่นี้ ก็ควรพิจารณากัน
 อย่างถี่ถ้วน หวังขอฝากกันทุกแห่งทุกมุม
 เพื่อจะได้พิจารณาได้ถี่ถ้วนที่สุดเราจะได้นำ
 มาใช้เพื่อจะได้ร่าง รัฐธรรมนูญฉบับใหม่
 ของเราต่อไป เห็นการแน่นอนว่าความ
 คืบคลานในเรื่องต่าง ๆ ทุก ๆ ห้วงขอในเรื่อง
 นี้ คงจะไม่เป็นเอกฉันท์แน่นอน แต่ถ้า
 สมาชิกใดจะออกเสียงไปในทางใดก็ย่อม
 เป็นเอกฉันท์ของท่านสมาชิกผู้นั้น คราวนี้
 ที่ท่านไตรตรองอย่างรอบคอบและวินิจฉัย
 อย่างถ่วงชั่งแล้ว ว่าข้อที่จะพิจารณ
 นั้นควรจะเป็นไปในทางใดและการอภิปราย
 ก็คงจะเป็นไปด้วยความหวังประโยชน์ส่วน
 รวมและด้วยความบริสุทธิ์ใจแล้วเรื่องผล
 การตกลงใจก็คงจะเป็นการตกลงใจที่ถก
 ต้องแน่นอน การพิจารณาคราวนี้เรา
 ทราบไม่ได้ อาจจะเป็นอย่างอื่นก็ได้ที่เรา
 จะได้นำพิจารณาในที่ประชุมประเทศ
 หรือจะยื่นโต้เถียงกับรัฐธรรมนูญอีก



จริงๆว่าชาวต่างประเทศนำคำว่าไซแอมมาใช้
ใช้กันครั้งแรกในคราวนั้น ก็ผูกนามว่า
ชาวต่างประเทศนั้นเขาเอาคำว่า "ไซแอม"
เอามาจากไหน ก็เป็นการแน่นอนว่า เขาจะ
คิดเอาเองไม่ได้แน่นอน เพราะฉะนั้น
เขาจะต้องเอามาจากที่ใดที่หนึ่ง ตามปกติ
เขาจะต้องถามคนอยู่ถิ่นนั้นเอง เพราะ
ฉะนั้นชื่อไซแอมก็คงจะเป็นชื่อที่เขาได้มา
จากถิ่นนั้นในดินแดนหรือถิ่นแดนของ
ประเทศโบราณเอง แต่จะต้องเป็นชื่อของ
ประเทศเราอยู่ก่อนด้วย เพราะมีฉะนั้น
ฝรั่งเขาก็คงไม่กล้านำไซแอมมาใช้กับเรา
เพราะเราคงจะไม่ยอมเป็นแน่นอน ถ้า
หากว่าใครจะมาตั้งชื่อให้เราไทยเราไม่
รู้จักและไม่ไทยคนรักใจด้วย และเราคง
จะเชื่อใจแน่นอนว่า พระบาทสมเด็จพระ
จอมเกล้าเจ้าอยู่หัว คงจะไม่ทรงยอมให้
ชาวต่างชาตินำคำไซแอมมาใช้กับประเทศ
เราเป็นแน่นอน คราวนั้นสมมติข้อไปอีกว่า
เราขอมริบกันว่า คำว่า "สยาม" เป็น
ครั้งแรกในการทำสัญญาคราวนั้น โดย
พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรง
เลือกให้ใช้ เป็นชื่อประเทศ เราจะคิดหรือ
ว่าบุคคลที่ทรงพระปรีชาสามารถอย่างเช่น
พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
ทรงพระเลือกคำที่ไม่เหมาะสมมาใช้ เป็นชื่อ

ประเทศของเรา ในเมื่อท่านทรงทำสัญญา
กับชาวต่างประเทศหรือท่านทรงเลือก
คำที่ไม่เป็นมงคลและมีความหมายไม่تما
เป็นชื่อของเราเช่นนั้นหรือ หรือเราไม่
ชอบที่ถกถกานัน ท่านก็เลยเรียกเอาคำว่า
"สยาม" มาใช้เสียๆ นั่นเอง ผมคิดว่า
เป็นสิ่งที่เขาไปไม่ได้ เป็นสิ่งที่เราจะคิด
อย่างนั้นไม่ได้ และสมมติข้อไปอีกว่า
เวลานั้นเรามีชื่อประเทศคือ ๒ ชื่อ คือ
ประเทศสยามและประเทศไทย เรียกกัน
ทั้งสองอย่างเราจะคิดหรือว่า พระบาท
สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเลือก
เอาในระหว่าง ๒ คำ เอาคำที่เลวกว่า
อีกคำหนึ่งมาใช้ ท่านก็ทรงเลือกเอาคำ
สยามเป็นคำที่เหมาะสมกว่านั่นเอง การ
พิจารณาเรื่องนี้ ผมคิดว่าพระอาศัยเพียง
แต่หลักประวัติศาสตร์เป็นหลักก็คงจะไม่
ถูกต้อง ไม่เหมาะสมเพราะว่ามีหลักฐาน
ที่เราจะต้องพิจารณาอีกหลายอย่าง โดย
เฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อเราเองก็ยังไม่แน่นอน
ในหลักฐานในประวัติศาสตร์ที่เรา
อ้างกันเป็นเรื่องที่เราโต้เถียงกันเอง คือ
และเป็นเรื่องที่เถียงกันไม่รู้จักจบด้วย
เพราะฉะนั้นในการพิจารณาเรื่องนี้ เรา
น่าจะดูพิจารณาจากแง่อื่นบ้าง และควร
ถ้อยวาญหาที่เรากลางพิจารณาเป็นปัญหา

ที่ใหม่ แต่ครั้นแข็งแรงให้ฟังว่า ประเทศ
ไทยก็คชประเทศซึ่งเคยเรียกว่าไซแอม
นั่นเอง เขาก็พอมัน เขาก็บอกว่า ซอ
พอจระแล้ววอชที่ใหม่ นั่นเป็นชื่อแท้จริง
ของกรรมไคประสภมาด้วยตนเอง แต่
ว่ากล่าวมาแต่ไม่ใช้เรื่องที่เกิดขึ้น เมื่อ
เปลี่ยนชื่อใหม่ ๆ ความจริงในเหตุการณ์
กรรมกรายเรียนมานี้เกิดขึ้นเมื่อเราไท
เปลี่ยนชื่อมาแล้วถึง ๑๐ กว่าปี ม่วงเวลา
นั้นก็ยังไม่มีคนรู้จักพอ แล้วจนปี
๒๐ กว่าปีแล้วถึงมีสักหลายคนและ
หลายประเทศทั้งในยุโรปและยังใช้คำว่า
ประเทศสยามอยู่ในเอกสารกต ในหนังสือ
พิมพ์มาก ในต่างประเทศมีจำนวนมาก
ว่า เมื่อกล่าวถึงประเทศไทยจะตั้งม
วงเลยว่าไซแอมไว้ทุกครั้ง นั่นแสดงว่า
เขายังไม่รู้จัก ถ้าเขารู้จักความจำเป็น
ในเรื่องวงเล็บไม่ควรจะมี ส่วนมาก
คนทราบแล้วก็คงจะเป็นนักศึกษา เรื่อง
นักศึกษานานท่านสมาชิกผู้แทนหนึ่งไท
กล่าวมาเมื่อคราวก่อนว่า ถ้าเขาอยาก
จะรู้ชื่อเขาก็ไปเขาคิดว่าเราเอง
กรรมกรคิดว่าเขาคิดว่าเราเอง ถ้า
จะให้ท้ออย่างนั้นทุกคนอยากจะรู้จักชื่อ
ประเทศต้องไปเขาคิดว่าทุกครั้ง ก็คงจะ
เป็นการจำพวกผู้รู้เล่นมาก นอกจาก

ที่เวลานักศึกษาถึงมีพวกข้าราชการของ
ประเทศนั้น ๆ ซึ่ง เป็นความจำเป็นที่
เขาจะติดต่อกับเรา ก็มีความจำเป็น
เขาจะต้องรู้ว่าประเทศไทยคือประเทศไทย
แต่คำว่า "ประเทศสยาม" นั้นเราอาศัย
หลักคนแทน แต่คำว่า "ประเทศไทย"
เราอาศัยหลักเชื้อชาติของคนส่วนใหญ่ซึ่ง
อยู่ในการที่เราใช้คำว่า "ประเทศไทย"
ทำให้รู้สึกว่าเราเห็นคนใจแคบเพราะ
เราอยากแสดงว่าเราเป็นเจ้าของแต่
คนเดียว เจ้าของคนแค่นั้น เพราะ
ฉะนั้นข้อให้ตรงกันด้วย คนเชื้อชาติ
อื่นจะมาอยู่ในในด้วยก็กลายเป็นคน
ต่างชาติไปทั้งนั้น ถ้าเราไม่สนใจ
ก็ควรเห็นว่าคนควายมีอยู่ในเรื่องทางการ
ปกครอง ส่วนหลักเชื้อชาติคนในบางครึ่ง
ถึงกับให้เหตุผลในเรื่องทางการเมือง
ก็มากมายแล้ว และบางครั้งอาจจะเป็น
เหตุให้ทาสสงครามกันไค ทั้งไคเคยมี
มาแล้วในประวัติศาสตร์ กรรมกรพม่า
ถึงคนเนกชนไคถึงท่านสมาชิกผู้แทน
คนแรก เมื่อคราวก่อนท่านไคฮ้างไคลง
พระราชบัญญัติพระบาทสมเด็จพระมงกุฎ
เกล้าเจ้าอยู่หัว ท้าวภักดีหน้ากระทรวง
กลาโหม ไคลง ในบทนั้นท่านฮ้างไค
แนวบทนั้นท่านแสดงว่าชื่อประเทศของเรา



คบประเทศสยาม ความความในโคลงบท
 นน แต่ท่านสมาชิกรัฐสภาคนหนึ่ง
 กระทบชอกชวยเรียนด้วยความเคารพ
 ท่านค้านว่าที่ใต้ชานไปลงบทที่ ๒ จะเห็น
 ใต้วา ทัยประเทศนั้นเป็นประเทศไทย
 กระทบชอกชวยเรียนด้วยความเคารพ
 นนคนหนึ่ง เพราะเหตุว่าโคลงบทที่ ๒ นั้น
 ภายใต้วา ท่านคือไปอีก ๓ บาทให้ครบ
 ทัยบทจะเห็นใต้วาโคลงบทที่ ๒ นั้นถึง
 คนไม่ใช่ประเทศไทย โคลงบทที่ ๑ พุดถึง
 ประเทศไทย โคลงบทที่ ๒ พุดถึงคนเพราะเหตุ
 ท่านว่า "ใครรานใครรักข้าว แคนไทย"
 ท่านสมาชิกรัฐสภาคนหนึ่งกระทบชอกชวยเรียน
 นนท่านบอกว่า คำว่า "ไทย" คำนคือ
 ประเทศไทย กระทบชอกชวยเรียนด้วยความ
 เคารพว่า "ไทย" คำนท่านหมายถึง
 คนไทยเพราะเหตุว่าถ้าเราอ่านบทต่อไป
 อีกจะพบว่า "ไทยรบจนสุดโรชาชกน"
 การรบกับชกน ไม่ใช่ให้ประเทศไทยรบ
 "เสี้ยนหน่อเลือดหลังไหล ยอมสละ สันนชัย"
 ประเทศไทยสละเสี้ยนหน่อไม้ไต่คณเท่านั้นที่
 สละเสี้ยนหน่อไม้ เพราะฉะนั้นกระทบ
 ชอกชวยเรียนว่าท่านแต่งของท่านไว้ถูกต้องแล้ว
 โคลงพระราชนพนธ์ทั้งสองบทนั้น บทแรก
 เป็นบทกล่าวถึงคนแค้นและชอกชวยเรียน ประเทศไทย
 บทที่ ๒ กล่าวถึงคน คนนั้นชอกชวยเรียนถึง

ความรู้สึก ของประชาชนพลเมือง
 ประชาชนพลเมืองทางภาคเหนือ ภาคใต้
 ของเราก็ตาม เมื่อตรงเวียงเป็นประเทศ
 สยามอยู่นั้น เราไม่มีการแย่งแยก เรา
 เรียกว่าชนชาวสยามทั้งนั้น เราไม่เคย
 เรียกว่าชาวสยามกลาง ชาวสยามใต้
 ชาวสยามอีสาน ชาวสยามอีสาน แต่
 พอครั้นมาเป็นประเทศไทยแล้ว ก็มีคำ
 เหล่านี้ขึ้นมา ก็เพราะอะไร เพราะว่าคำ
 ว่าไทยเคยกล่าวสยามนั่นเอง เพราะฉะนั้น
 คำว่าสยามจึงกล่ให้เกิดเป็นนาหนึ่งไปโดย
 กัน ทัยชนพูดหาที่นาดีที่ชอกชวยเรียนชอกชวยเรียน
 ในชั้นต้นที่เดียวที่เราเปลี่ยนใหม่ ความ
 ปรกัษเราจะเปลี่ยนอะไร เปลี่ยนเสี้ยนหน่อ
 เพราะว่ามันเก่า มันชาก มันไม่ดี แล้ว
 เรากเปลี่ยน แต่เมื่อกเราเปลี่ยนครั้งแรกนั้น
 เพราะอะไร ผมมองหาเหตุผลก็ไม่พบ
 ว่า คำว่าสยามนั้นชอกชวยเรียนชอกชวยเรียน
 ไม่ดีตรงไหน และก่อให้เกิดความเสีย
 หายอะไรแก่ประเทศชาติอย่างไร เราจึง
 ใต้วาไปเปลี่ยนในชั้นต้น เอานะอย่างไร ก็
 เราเปลี่ยนกันมาแล้ว แต่ที่หน้าเราชอกชวยเรียน
 จะกล่กลับมาใช้ของเดิม ก็มีคำความว่าชอกชวยเรียน
 ทำไม่ชอกชวยเรียน ผมคิดว่าชอกชวยเรียนชอกชวยเรียน
 ไปแล้วก็ปล่อยเลยตามเลยไปเถอะ ที่ถึง
 นั้นไม่ควรจะเข่นสยของคนไทย เพราะ



ว่านสยอย่างนั้นไม่ก่อให้เกิดความก้าวหน้า
 ไม่ก่อให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะคิด
 จะค้นคว้าหางานให้ก้าวหน้าต่อไป ถ้า
 เลขตามเลขไปแล้วกลับไปให้เลขตามเลข
 ไปเถอะ นสยที่เรียกว่าข้างมันเถอะหรือ
 ฝรั่งเขาชอบเรียกเราว่าไม่เป็นอะไร ๆ
 ไม่น่าจะเขียนนสยของเรา เพราะฉะนั้น
 เราควรจะแสวงหาสิ่งที่พูดมาใช้แก่เรา
 สิ่งที่ดีที่สุดในประเทศไทย ผมเห็นว่า
 อยุ่มาหลายและ ในจำนวนนั้นชื่อประเทศ
 สยามเป็นอันหนึ่ง อีกชื่อหนึ่งความจริง
 ไม่สำคัญนัก แต่ผมคิดว่าชื่อชื่อนา
 ทศ คือเป็นเหตุผลในทางภาษา ผมออก
 ตัวอักษรหนึ่งว่า ผมเองก็ไม่ได้เก่งภาษา
 แต่ว่าโตเคยคบค้าสมาคมกับชาวต่างชาติ ก็
 ใต้อธิบายเขา ในเรื่องนักอักษรในเรื่อง
 ภาษาหลายคน บอกกับผมว่าคำว่าไทย
 ในภาษาต่างประเทศไทยเฉพาะ ในภาษา
 เขอโรมัน ภาษาเดนมาร์ก สวีเดน และ
 นอร์เวย์ เวลาเขียนเข้ามาความลำบากใน
 ทางไวยากรณ์มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ในภาษาเยอรมัน เขาบอกว่าถ้าเป็นคน-
 ศัพท์แล้ว คำศัพท์นั้นจะต้องเปลี่ยน
 แปลงรูปไปตามพจน์ ไปตามเพศทั้ง ๘ รูป
 และโดยคำว่าไทยของทนายสระ เอ, ไอ
 ก็เปลี่ยนไม่ไ้ เปลี่ยนไม่ไ้เพราะว่า

อย่างไร เขาใช้เลขแทนที่เขาจะเขียน
 คำว่ารัฐบาลไทย เขาก็เขียนว่ารัฐบาล
 แห่งประเทศไทย เพราะคำว่าประเทศไทย
 ไม่ค่อยเปลี่ยนรูป ถ้าจะเขียนว่ารัฐกรร
 มนูญไทย เขาก็จะเขียนว่า รัฐกรร
 มนูญแห่งประเทศไทย วัฒนธรรมไทย เขาก็
 เขียนว่า วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย
 ซึ่งอันนั้น ไม่ไ้วิตถฤตถกคองในการถ่าย
 จากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่ง เพราะทำ
 ให้ความหมายไขว่ไขว่ไปไ้ เขาใช้เป็น
 ศัพท์ที่จะต้องแปลเป็นศัพท์พิท เมอ
 เขาแปลไม่ไ้ก็จะต้องเขียนอย่างนั้น หรือ
 ไม่ออกก็หนึ่ง เขาบอกเรา ถ้าขงคยให้
 เขาใช้เป็นศัพท์ เขาก็ไ้คยฝคค คือ
 อย่างที่เราออกให้เขาใช้เอง ขอนผมจำ
 ไ้ว่าเมอเราเปลี่ยนชื่อใหม่ ๆ มีประกาศ
 ย่อว่า คำภาษานั้นควรจะเขียนไทยอย่าง
 นั้น ๆ เราบอกเขาไปคย ขอนทให้ผม
 รู้สึกแปลกใจว่าเราอยู่ไ้ ๆ เราไปบอกให้
 เขาเขียนภาษาของเขา จะอย่างไรอยู่ไ้ไม่
 ทราย ถ้าหากว่าไ้ใครมาขงคภาษา
 ไทยของเราควรจะเขียนอย่างนั้นขงค
 เราจะรู้สึกอย่างไรบ้าง แคขงคไรก็ตาม
 เป็นความรู้สึกของชาวต่างประเทศนั้น
 และไทยเฉพาะ เมอขงคสามวันมานี้ ขงค
 กระผมได้พบกับเพื่อนชาวฝรั่งเศสคนหนึ่ง

พวกเขาเห็นหน้าผมเขาก็ถามว่า ว่าอย่างไร
 จะจะเป็นประเทศสยามหรือเป็นประเทศ
 ไทย กระผมก็ถามเขาว่า ท่านล่ะว่า
 อย่างไร เขาก็ยกว่า ซอไทยเถอะ ถ้า
 พูดละก็อย่าโกรธ เขาเห็นว่า คำว่า
 "สยาม" ก็ดีกว่าคำว่า "ไทย" เพราะ
 เหตุผลง่าย ๆ อย่างเดียวว่า ในภาษา
 ฝรั่งเศสคำว่า "สยาม" เพราะฝรั่ง
 เขียนง่ายกว่า ฟังแล้วก็นั่นแหละ แต่
 พอเขียนแล้ว "ไทย" เขาก็ชอบใจเต็มที
 เขายกว่า เขาก็พูดไม่ออก เพราะเหตุ
 ว่าราชกรักรให้ใช้ชื่อนั้น ก็กระผมก็นำ
 มาเล่าให้ฟัง กระผมก็ยกเขาว่า กระผม
 โกรธเขาไม่ได้หรอก เพราะเหตุว่าความ
 รังเขาได้ใช้ชื่อที่สมถะของชื่อนั้นที่ได้นำ
 มาพูดในสภาวณะ กระผมก็ยกปรายมา
 ก็ยกยาวพอสมควร กระผมก็ยกจะสรุป
 ว่า สำหรับกระผมเองเห็นคำว่า "ประเทศ
 สยาม" ก็ดีกว่าคำว่า "ประเทศไทย" เพราะ
 เหตุว่ามีความหมายกว้างขวางกว่า ถูก
 หลกในการตั้งชื่อประเทศมากกว่า มีผล
 ในทางจิตใจดีกว่า มีผลมากกว่า และ
 ในทางภาษาก็ดีละด้วยกว่า เพราะฉะนั้น
 กระผมจึง ใครจะขอให้สภาวณะได้ ไปรัก
 พิจารณาโดยของแท้ แล้วตัดสินไร การ
 ตัดสินไรของสภาวณะ ในวันนั้นจะมีผลต่อไป

ในวันข้างหน้า ความรักที่ผลจะไม่ได้
 เป็นของใคร นอกจากของสภาวณะแทน
 พลโท วัชชัย พงศ์อนันต์ :
 สำหรับในการที่เราจะพิจารณาว่า เราจะ
 ใช้ชื่อสยามหรือชื่อไทย คำไหนจะดีกว่า
 หรือเหมาะสมควรากันนั้น เท่าที่ฟัง
 สมาชิกอภิปรายมาแต่คราวก่อนรู้สึก
 ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์และให้ความคิดเห็น
 เห็นกัน ด้วยเหตุผลหลายประการด้วยกัน
 ซึ่งโดยมากนั้นก็ประวศศาสตร์ นัก
 รัฐศาสตร์ นักสังคมศาสตร์ นัก
 ภาษาศาสตร์ ก็ให้เหตุผลตามทรรศนะ
 ของตัวเองว่า ไทยดีกว่าสยามก็ ตามที่
 ทรายกันแล้วนั้น โดยสรุปเข้าพหุ
 ความคิดเห็นว่า คำว่า "สยาม" ก็
 "ไทย" ความเรียงเขียนชื่อที่ทวิภาค
 นั้น ฝ่ายที่เห็นว่าสยามดีกว่า โดยมาก
 มักจะอ้างว่าเป็นการ รักษาประวศศาสตร์
 บาง เช่นการสามารถที่จะรวมคนหลาย
 กลุ่มเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน หรือเหมาะทาง
 ด้านการปกครอง มีความหมายดี ว่าง
 ก้นแต่ ซึ่งให้เหตุผลตามองนั้น ส่วนที่เห็น
 ว่าไทยดีกว่าสยามนั้น ก็ยกที่ใดยก
 มาแล้ว ขาพเราจะไม่กล่าวขานในที่
 นี้แต่ท่านประธาน เน้นแทน เราจะใช้
 ประเทศไทยหรือประเทศ สยามเถอะ ไร

เราพิจารณาถึงแง่ที่ว่าเราไม่มีความจำเป็น
 จะต้องเปลี่ยนหรือไม่ ในแง่ที่งานหนัก
 หมายถึงความจำเป็นเฉพาะในเรื่องที่เราต้อง
 รับผิดชอบของ ประเทศในรัฐธรรมนูญเท่า
 นั้น สาเหตุอันยังไม่มียกเว้นการใช้ชื่อ
 ประเทศไทยมีการเสียหายในทางด้าน
 การปกครองหรือว่าเสียหายในทางอื่นใด
 ในมโนคติ หรือว่าคนรู้จักกันดี ความจริง
 ก็ไม่ถูกกักตุน ตรงข้ามในระยะหลังนี้
 ประเทศไทยรู้จักมาก เช่น พระบาท
 สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จไปต่าง
 ประเทศ เวนเป็นสมาชิกในซีไอโอ ของ
 ภูมิภาคของซีไอโออยู่ในประเทศไทย
 หรือว่าเรามักมีระเบียบแบบแผน โลกเป็นกัน
 ไทย ค่ายกันเห็นกัน ก็รู้สึกว่าเรารู้จัก
 รู้จักมากขึ้น ขาพเจ้าเห็นว่าไม่สำคัญ
 อะไรนัก ที่เรามามีคตในแง่ที่ว่าเรา
 เปลี่ยนแล้วจะได้อะไร ทักษะหรือผลลง
 ขาพเจ้าจึงจำสมาชิกคนหนึ่งที่ได้อธิบาย
 ในวันก่อนบอกว่าการเปลี่ยนของเรา
 เราจะได้อะไรขึ้น นั่นเป็นเรื่องที่สำคัญ
 ต่ จะดีขึ้นหรือจะเลวลง หรือจะได้อะ
 ไรดีขึ้นหรือมีความจำเป็นอะไรแท้จริง
 ใหม่ที่จะต้องเปลี่ยน นั่นก็เป็นข้อคิดซึ่ง
 ขาพเจ้าขอฝากต่อสภานว่า ถ้าหากว่าเรา
 ยังไม่มีความจำเป็นอะไรแท้จริงแล้วเรา

ก็ไม่ควรจะต้องเปลี่ยน เพราะประเทศไทย
 ก็เคยมาแล้ว โดยสรุปข้อคิดเห็นของ
 ขาพเจ้าขอเสนอว่าชื่อประเทศไทยนั้นเป็น
 ชื่อที่เหมาะสม และความจำเป็นในการ
 เปลี่ยนในขณะนี้คงไม่มี จึงเห็นว่าควร
 ใช้ชื่อประเทศไทยไปอย่างเดิม

จอมพล ถนอม ชูณหะวัณ :

ขาพเจ้าไปช่วยอยู่ที่โรงพยาบาลก็ได้ฟังทาง
 หนังสือพิมพ์เกี่ยวกับคำอธิบายในเรื่อง
 ชื่อประเทศว่าประเทศไทยหรือประเทศ
 สยามดี แล้วก็ได้ฟังส่วนมากที่พวก
 อธิบายอ้างประวัติศาสตร์บ้าง อ้างทาง
 การเมืองบ้าง และอ้างทางนักศาสตร์
 บ้าง ก็ทำให้คิดสงสัยไปว่าขาพเจ้าเองควรจะ
 สนับสนุนว่าชื่อนั้นควรจะชื่อประเทศไทย
 ความเห็นผลซึ่ง ขาพเจ้าได้จะต้องเกี่ยว ไป
 ความประชาชน เราเห็นเฉพาะคนไทยเรา
 ก่อน ซึ่งก็ปรากฏว่าประชาชนส่วนมาก
 เห็นว่าชื่อประเทศไทยนั้นดีแล้ว เพราะ
 เหตุว่าตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองมา
 นานเท่าไรแล้ว ได้กรงกับประเทศไทยกัน คง
 หนักแล้วเมื่อก่อนว่า เราเข้าไปในสมาชิก
 สหประชาชาติครั้งหนึ่ง ครั้งหลังของเรา
 ได้ทำสงครามอินโดจีน ครั้งหลังได้
 ทำสงครามมหาเอเชียบูรพาและเคย และครั้งที่
 สเราได้ส่งทหารไปช่วยรบในประเทศไทย

เกาหลี ซึ่งทั่วโลกก็กล่าววาทองพัน
 ทหารแล้ว นักทำให้รู้สึกว่าเป็นประเทศไทย
 เขามองโลกก็รู้สึกมากจน ถึงไปกว่านั้น
 ซึ่งเขาพาเขาในขณะนั้นให้รับคำสั่งจาก
 รัฐบาลให้เขาไปตั้งเขียงตง แล้วก็ไปเลย
 เข็มชาติหลวงใหญ่สหรัฐอเมริกา เข็ม
 ขณะนั้นก็เปลี่ยนเป็น สหรัฐไทยเดิม
 เข็มเปลี่ยนเป็นเขียงตงแล้ว กรมพจน
 ณาไทยของเราในซานเสตท เช่นเขียงตง
 แอสทอน สเปา เมืองชน ตรีเวเหลาน
 พวกเหลานนั้นกษัตริย์สยามก็คิดว่าคงกษัตริย์
 ไม่เข้าใจว่าคนไทยเราอยู่ทางไหน เขา
 ใจว่าประเทศสยามนั้นคงเป็นชาติหนึ่ง
 ชาติใด เขาจึงไม่กล้าที่จะกล่าวลงมา
 ทรยศพมพลงมา ครั้นกองทัพไทยไปยึด
 เขียงตงได้แล้ว และเปลี่ยนชื่อประเทศ
 สยามเป็นประเทศไทย ก็ทำให้เขาคิด
 คนใจยังชน ทำให้เขาคิดใจว่าพมของไทย
 เข็มยังอยู่ทางไหนเอง ไม่ใช่ชนไกล ถึง
 ไปกว่านั้น ในขณะที่เขาพาเขาเป็นชาติหลวง
 ใหญ่อยู่เขียงตงนั้นได้มีเผ่าไทยในยุนาน
 ประมาณ ๕๐๐ ครอบครัวเรือนได้อพยพ
 มาตั้งเขียงตง โดยมีพระยาเสนาภิมข
 และพระยาชัยยศเป็นหัวหน้าของเผ่าไทย
 เขาในยุนาน ได้มาเจรจากับเขาพาเขาและ
 เขาพาเขาได้สอยสวน ด้วยตนเองก็ปรากฏ

ว่าเช่นเคยกนกภัยพมของซานเสตทเขา
 ใจคิดว่าประเทศสยามนั้นคงจะเป็นชาติ
 หนึ่งชาติใดและยกคนเขาทราบบว่าประเทศ
 สยามคือไทยเราเอง และเขาจึง
 ใจคิดว่าต่อไปว่าคนจากคนไทยใน
 ซานเสตทประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คน
 แล้วยังมีอยู่ในยุนานอีกประมาณ ๑๐ ล้าน
 คนเศษ แต่เขาพาเขาไม่คอยเชอกรไท
 ถานหนังสือของหมอดิศิต ซึ่งไปสำรวจ
 คนไทยในยุนานก็ปรากฏว่าจำนวนใกล้
 เกยกันกับพระยาเสนาภิมขและพระยา
 ชัยยศก็กล่าววาทันเห็นความจริง เขาพาเขา
 จึงคิดว่าการอพยพประเทศไทยซึ่งพลโลก
 ใจทราบบเป็นจำนวนมากถึงกล่าวแล้วนั้น
 ก็ไม่ควรที่จะเปลี่ยนเป็นช้อยอื่นอีกคงจะ
 ทำให้เขาเวียนศีรษะเพราะว่าประเทศไทย
 อย่างที่ท่านสมาชิกสมเกียรติ ผ่องไท
 กล่าววาทัน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
 ไทยเสด็จเกษมทวีโลก ทั้งอเมริกาและ
 ยุโรป ก็รู้จักชื่อประเทศไทยอยู่แล้ว
 เพราะฉะนั้นเขาพาเขาจึงขอเสนอว่าควร
 ลงมติกันไว้ว่าเป็นชื่อประเทศไทยต่อไป
 นายพลตำรวจโท บรรลือ
 เรื่องตระกูล : ขัญหาทว่าควรจะใช้
 ชื่อประเทศว่า "ประเทศไทย" หรือ
 "สยาม" หรือช้อยอื่นในประชุมสภา



นี้ ได้พิจารณากันไปโดย ชัด คืบว่า
 ควรใช้ประเทศไทยหรือสยาม โดย
 เฉพาะข้ออื่นเขาใจว่าคงจะไม่มียุทธ
 ชาติอะไร เพราะว่าอย่างไรก็ตามสถานที่
 จะพิจารณาเพียง ๒ ข้อเท่านั้น คือว่า
 ประเทศไทยและสยามตกลงกันมาแล้ว
 นั้น ท่านสมาชิกผู้เกียรติก็ได้อภิปราย
 ในแง่ข้อทั้งสองข้อ เป็นมาในทาง
 ประวัติศาสตร์และในทางภูมิศาสตร์
 อย่างไม่รู้ก็ตาม โดยเฉพาะกรรมจะได้
 ข้างหรืออภิปรายกันในวาทะจะใคร
 ข้างในเรื่อนิติศาสตร์มากกว่าในเรื่อน
 ประวัติศาสตร์ อภิปรายศาสตร์ กอนอนท
 กรรมจะเรียนต่อสถานที่กรรมก็ใครจะ
 ข้อให้คำจำกัดความคำว่าสยามหรือคำว่า
 ไทยไว้ก่อน คำว่า "สยาม" นั้นใน
 พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.
 ๒๔๗๓ หมายความว่าประเทศไทย
 แทนที่เสียด้วยที่ไม่ปรากฏที่มาของคำ
 นี้ในพจนานุกรมฉบับนั้นว่าคำว่าสยาม
 มาอย่างไร ความจริงถ้ามีการค้นคว้า
 ออกเสียหน่อยก็อาจจะทราบได้ว่าคำว่าสยาม
 นั้นมาอย่างไร เพราะเหตุว่าเมื่อจะเขาคำ
 ว่าสยามมาแปลว่าประเทศไทยแล้วที่มา
 ของคำก็เกิดความสำคัญขึ้น ซึ่งมีผลต่อ
 ความคิดเห็น คือคณะกรรมาธิการ

ระเทียบวาระ บลวักคณะกรรมาธิการ
 ส่งมายังสถานที่ ซึ่งกรรมได้ชานักพิมพ์
 มัฟให้ความเห็นเห็นว่าคำว่าสยามมา
 จากคำว่า "ซเรียม" ในนั้นเขาก็ยกข้อว่า
 เป็นภาษาจีน แต่จะเท็จจริงประการ
 ไต่กรรมไม่กล้ายืนยัน เพราะกรรม
 ไต่กรวยเรียนคำสถานที่แล้วว่ากรรมไม่
 ใต้นัก อภิปรายศาสตร์และเสียใจทว่าพจน
 นุกรมของเราไม่ได้แสดงที่มาของคำว่า
 สยามไว้ ซึ่งควรจะแสดงไว้ด้วย ทนคำ
 ว่าไทย พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน
 พ.ศ.๒๔๗๓ ก็ให้ความเห็นไว้
 อย่างยติกว่าด้วย กรรมใครจะตั้งข้อ
 เหามาได้เพียงว่า ในนั้นมีความหมาย
 ไว้ว่าหมายความว่าไทยแห่งประเทศไทย
 ทนต่อไปคำว่าคนไทย กรรมได้พบ
 พระราชบัญญัติสัญชาติ พุทธศักราช
 ๒๔๗๕ ได้ให้ความหมายไว้ว่าสัญ
 ชาติไทย แต่อย่างไรก็ตาม ใน
 พระราชบัญญัติสัญชาติ ฉบับนั้นถึงได้
 กล่าวถึงบุคคลที่เข้ามาประกอบอาชีพ
 ในประเทศไทยเช่น คนต่าง ชาติ เป็นต้น
 ถ้าได้ประกอบอาชีพแล้วความดีให้
 ประเทศไทยในกรณีพิเศษแล้วอาจจะได้
 ราชการ แปลงชาติมาเป็นไทย ได้ด้วยเช่น
 กรณีพิเศษ ซึ่งมีกล่าวถึงคนไทยและ



ประเทศไทยไว้ในพระราชบัญญัติสัญชาติ พุทธศักราช ๒๔๘๕ นั้นคือยก คัดไป กระผมจะได้ขอร้องถึงคำว่าไทยและสยาม นั้น พระราชกำหนดกฎหมายแห่งประเทศ ของเราในไทยเคยนำไปบัญญัติไว้ในที่ใด บ้าง ซึ่งทวงว่าท่านสมาชิกสมุหเขยรต ก คงจะได้พบหรือเคยได้ชานกันมาแล้ว เท่าที่กระผมได้ตรวจค้นกฎหมายที่มีอยู่ใน ในมือของกระผมเองนี้ ก็คือกฎหมายตรา ๓ ทรวง ซึ่งสมเด็จพระรามาธิบดี ๑ ได้ ทรงตราลงสืบและได้นำมารวบรวมไว้ เรียกว่ากฎหมายตรา ๓ ทรวง มีประมาณ ๑๘-๑๙ ลักษณะด้วยกัน และต่อมา หมอขจรวิเศษได้นำกฎหมายตรา ๓ ทรวงนั้น มาพิมพ์เป็นกฎหมาย ๒ เล่ม เรียกได้ ได้กฎหมายเหล่านั้นมาเป็นหลักในทาง ปฏิบัติ แต่ว่าสูงขึ้นไปกว่านั้น เกินไปกว่า นั้น จะมีพระราชกำหนดกฎหมายของ เราขอยกหรือไปรวมไว้ในที่ใดนั้นก็ไม ่ทราบได้ ไทยเฉพะกฎหมายลักษณะ สวมเมษสมยสมเด็จพระรามาธิบดี ๑ ได้ มีการประกาศกฎหมายซึ่งตรงกับท่าน สมาชิกสมุหเขยรตที่กล่าวเมื่อกัน ก็ได้ ใช้เมืองหลวงนี้เป็นประเทศ กระผมก็ อยากจะขออนมิตท่านประธาน ได้กล่าว ฝากขอยกกันเกี่ยวกับกฎหมาย ใน

การประกาศกฎหมายลักษณะ สวมเมษสม ยสมเด็จพระรามาธิบดี ๑ ได้คำว่าให้ตรา พระราชบัญญัติกฎหมายให้พระราชทานกฎ ทั่วหลายในแผ่นดินแล้วพระนครศรีอยุธยา ได้คำตั้งนี้ เห็นจะสมกับกับคำดังกล่าว ลงนามประเทศก็ได้เมืองหลวงเป็นหลัก ไทยเฉพะ อย่างยิ่งคำว่าไทยนั้นผมได้พบ เป็นมาตราแรก อยู่ในกฎหมายลักษณะ สวมเมษสมยสมย ในมาตรา ๔ ๕ นั้นบัญญัติ ว่าชายไทยพึงใจเข้าสาวท่านมีได้กล่าวขอ ทำด้วยกันและชายไทยมิได้เข้าชนหมาก ไปให้นายเงินและพ่อแม่หญิงไซริ ท่าน ว่าชายหากันให้นายเงิน และพ่อแม่หญิง ถ้าชายวางหญิงให้เอาเงินทำเป็นค่าตัว ทำเป็น ๓ ส่วน ให้หญิง ๒ ส่วน ให้ ชายส่วนหนึ่ง ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่าใน กฎหมายลักษณะสวมเมษสมยกรุงศรีอยุธยา นั้น ได้นำเอาคำว่าไทยไปบัญญัติไว้ใน เรืองของกฎหมาย แต่ว่าตามความ หมายกฎหมายความถนมากกว่า ทน คัดไปกระผมได้พบพระราชบัญญัติซึ่งได้ ในรัชกาลที่ ๓ เรื่องเอาไทยแก่ราษฎร ไทย จีน ลาว เขมร แจก ญวนและฝรั่ง ในนั้นเราจะเห็นใช้คำว่าไทยชกเหมือนกัน ในการดำเนินปลอมหรือชชขายเงินปลอม ให้ลงไทยเขยอน ภิบรรพชาคร ตคนว



นเป็นต้น ซึ่งอนันท์จะไปตรงกัในนานา
 ประเทศที่ไซกันฮยเช่นสหรัฐอเมริกาไซ
 ฮยประเทศว่าอเมริกา แต่ว่าไซฮย
 พลเมืองวามเมริกันเหล่านี้เป็นต้น วิสั
 ว่าถ้าแปลเจตนาของพระมหากษัตริย์ใน
 สมัยโบราณกาลนั้นก็อาจจะมีเจตนาที่จะ
 ให้คล้ายคลึงกับนานาประเทศที่ไทย
 สัญญาที่คต่อกันฮยและได้ทราบดีความเป็น
 มาของในทางประเทศในสมัยนั้น ดังว่า
 ไรก็ตามคำว่าสยามและคำว่าไทยยังไม่
 หมดในตอนทกระดมโตช้แจงมาฮยมี
 เรื่องของกฎหมายที่จะได้ทราบดีเรียนคต่
 สภานฮยไปว่าทงสองคานได้มีการเปลี่ยน
 แปลงมาประการใด ในปี พ.ศ. ๒๔๗๕
 เป็นปีที่ประเทศของเราได้เปลี่ยนระบอบ
 การปกครองฮยอย่างใหญ่คต่จากระบอบ
 สมบูรณาญาสิทธิราชฮยมาเป็นระบอบ
 ประชาธิปไตย ดังนั้นในการเขียนร่าง
 รัฐธรรมนูญหรือว่านารัฐธรรมนูญฮย
 ไซกคางจะไดมีการตกลงกันฮยมากใน
 เรื่องการนำชื่อมาใช้ว่าควรจะใช้คต่กัน
 อย่างไร ซึ่งกระดมโตช้แจงมาฮยได้
 การตกลงกันแต่ไหน แต่อย่างไรก็
 ตามในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร
 พ.ศ. ๒๔๗๕ ก็ได้ชื่อวารัฐธรรมนูญ
 แห่งราชอาณาจักรสยาม แล้วกโดยเฉพาะ

อย่างฮยในมาตรา ๑ แห่งรัฐธรรมนูญ
 ได้มีบัญญัติไว้มีความสำคัญคางว่า
 “ประเทศสยามเป็นราชอาณาจักรอันหนึ่ง
 อันเดียวจะแบ่งแยกมิได้” แล้วกได้ค
 ว่าประชาชนชาวสยาม ก็หมายความว่า
 แสดงให้เห็นวารัฐธรรมนูญฉบับแรก
 เราได้นำเอาคำว่าสยามไปฮยกัน คือ
 ไปใช้ในคำสองคำ คำว่าประเทศและคำ
 ว่าพลเมืองมิได้แยกไปจากกัน คต่มา
 ในปี พ.ศ. ๒๔๘๐ กับ พ.ศ. ๒๔๘๑
 ประเทศของเราได้เข้าส้ในเรื่องทถยวคต่
 อำนาจศาลต่างจ้จะให้เห็นไปโดยอำนาจ
 ของศาลไทยฮยระ เพราะเหตุว่าสัญญา
 ทางพระราชไมตรีในสมัยก่อน พ.ศ.
 ๒๔๘๐ กับ พ.ศ. ๒๔๘๑ นั้น ท่าน
 สมาชิกผู้มกยวคต่ทหลายคางจะทราบดี
 หลักการศาล ในเวลานั้นเห็นประการใด
 กระดมจะไม่กล่าวถึง กระดมจะกราย
 เวอนแต่เพียงว่าในปี พ.ศ. ๒๔๘๐ กับ
 ปี พ.ศ. ๒๔๘๑ นั้น ในการทำหนังสือ
 สัญญาทางพระราชไมตรีคต่ การพาณิชย์
 คต่ หรือการเดินเรือคต่กับนานาประเทศ
 ปรากฏว่าในสนธิสัญญาทถยวคต่ เราใช้
 คำว่า “ประเทศสยาม” หรือ “ราชอาณาจักร
 สยาม” และอย่างไรกคต่ ในทาง
 หนังสือสัญญาแน้วถ้าได้กล่าวถึงรัฐบาล

ก็ใช้คำว่า “รัฐบาลสยาม” ถ้ากล่าวถึง
พระมหากษัตริย์ก็ใช้คำว่า “พระมหากษัตริย์สยาม” แต่ถ้ามกล่าวถึงอาณา
เราก็ใช้คำว่า “ภาษาไทย” ท่านสมาชิกสม
เกียรติจะเห็นได้ว่า คำว่า “ไทย” กับ
“สยาม” นี้ จะเอาไปใช้ร่วมกันเหมือน
กัน แต่ต่างกันก็ขึ้นอยู่กับไทยเฉพาะแต่
สัญญาทางพระราชไมตรีซึ่งได้ทำไว้กับ
นานาประเทศ ในปี พ.ศ. ๒๔๘๐ กับ
พ.ศ. ๒๔๘๑ นั้น ก็ยังมีคำว่า “ไทย”
และคำว่า “สยาม” ไปปน ๆ กัน ซึ่ง
ท่านสมาชิกสมเกียรติได้กล่าวไว้ว่า ใน
วงการต่างประเทศรู้จักประเทศสยามค
กว่าประเทศไทย เห็นจะไม่ผิดเพราะว่า
สัญญาทางพระราชไมตรีที่ทำกันไว้กับ
คำว่า “สยาม” ทั้งนี้ ไม่ใช่คำว่า
“ประเทศไทย” เพราะฉะนั้นเหตุเพราะ
รู้จักกัน สมเข้าใจว่า เขาเรียกจากสัญญา
ทางพระราชไมตรีที่เราได้ทำกันไว้กับเขา
นั่นเอง ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๘๒ รัฐบาล
ในสมัยนั้นได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่ง
ไทยที่มีคำประกาศอยู่ในรัฐธรรมนูญของรัฐบาล
ในสมัยนั้นว่า ชื่อประเทศไทยเราคือ
หรือประเทศไทยเรา ในเวลาน
ประชาชนได้ใช้ปะปนกันอยู่ บางพวกก็
เรียกประเทศว่า “ประเทศไทย” บาง

พวกก็เรียกประเทศว่า “ประเทศสยาม”
แต่ถ้าใน ส่วนมากประชาชนนิยมเรียกว่า
“ประเทศไทย” และอย่างไรก็ตามเพ
ที่จะให้คำเหล่านี้ตรงไปเชิงชัดชัดและ
ความนิยมของประชาชน เพราะฉะนั้น
รัฐบาลในสมัยนั้นจึงได้ประกาศใช้
ฉะบับ ๑ ให้ใช้ชื่อประเทศ ประชาชนและ
สัญญาว่า “ไทย” ทั้งนี้ขอกำหนดไว้
ก่อนท้ายว่า ไม่กระทบถึงพระราชกำหนด
กฎหมายที่ไทยยังใช้ได้ไปแล้ว ต่อมาใน
ปี พ.ศ. ๒๔๘๒ ก่อนที่จะจากที่ได้
ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่แล้ว ได้
มีรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมว่าด้วยนาม
ประเทศ พุทธศักราช ๒๔๘๒ ไทย
เฉพาะอย่างยิ่ง ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๓
ว่า ให้เรียกชื่อประเทศว่า “ประเทศไทย”
และบทแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายอื่น
ซึ่งใช้คำว่า “สยาม” ให้ใช้คำว่า “ไทย”
แทน ท่านสมาชิกสมเกียรติจะเห็นได้ว่า
เนื้อหาของรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเพิ่มเติม
ชื่อประเทศเป็นเหตุให้ชื่อประเทศของ
เราเรียกว่า “สยาม” นั้น ตรงกับ
โดยสันตติ เพราะรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรฉบับนั้น ถ้าจะกล่าวกัน
ง่าย ๆ เช่น คนก็เหมือนกันว่าตายไปแล้ว
นั่นเอง คำว่า “สยาม” ตายไปไทยนี้ตาย

เพราะรัฐธรรมนูญได้บังคับไปตั้งนั้น แล้วต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๘๘ พ.ศ. ๒๔๙๐ พ.ศ. ๒๔๙๒ และ พ.ศ. ๒๔๙๕ ได้มีรัฐธรรมนูญประกาศออกใช้เรื่อย ๆ มาในระย ๔-๕ ปีนี้ จะได้ปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญนั้น ๆ ใช้ชื่อประเทศว่า "ประเทศไทย" แล้วใช้ชื่อพลเมืองว่า "ชาวไทย" มีคำว่า "ไทย" ไปปนกันอยู่ทั้งประเทศไทยและพลเมือง แต่ว่าในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓ ได้ประกาศยกเลิกรัฐธรรมนูญปี พ.ศ. ๒๔๙๕ แก้ไขเพิ่มเติมพหุทธิศักราช ๒๔๙๕ เพราะฉะนั้นคำว่า "ประเทศไทย" หรือ "ประเทศสยาม" ขันยัญได้ไว้ในรัฐธรรมนูญนั้นก็เป็นอันระงับลงชั่วคราว ในระหว่างที่ได้มีการประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓ ขังคักใช้ชื่อ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ได้มีรัฐธรรมนูญการปกครองแห่งราชอาณาจักรออกใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในมาตรา ๒ ขันยัญคำว่า "ประเทศไทย" เป็นราชอาณาจักรคนหนงอันเดยวจะแย่งแยงมิได้ พระมหากษัตริย์ทรงดำรงตำแหน่งจอมพลไทย" ก็เมื่อหลักกฎหมายหมอยุ่ ได้เปลี่ยนแปลงมา ที่สัคได้มาหมลลการกนขณ ได้กอธรรมนูญ

การปกครองแห่งราชอาณาจักร ๒๕๐๒ ขันยัญในการที่จะใช้ชื่อประเทศว่า "ประเทศไทย" หรือ "ประเทศสยาม" นั้น เห็นว่ากล่าวโดยนคินยแล้ว มีขยู่ทางเดยวคยใช้คำว่า "ประเทศไทย" เท่านั้นแลง

นายบุญชนะ อดิศาย : กระผมรู้สึกว่าการที่จะเรียกชื่อประเทศของเราว่า "ไทย" หรือ "สยาม" ความจริงก็เช่นขยู่หาใหญ่ แต่กขลขคพพระคณขททานประธาน ให้โอกาส ได้มีการ ขกขระายกนขยวระววงขวงขกคองหนง กระผมคิดว่าการที่จะพิจารณาเรียกชื่อประเทศเราว่าขยู่ขไร นั้น กขขจระพิจารณา ได้ในหลายแง่ขยู่ขกัน หรือขจระว่า ในทางวิชาการพิจารณา ในทาง นคศาสตร์กได้ ขยู่ขททานสนำขกขมเกยรค ได้ขกขระายไปแลง หรือขจระพิจารณาในทางประวัติศาสตร์ ขยู่ขททานสนำขกขมเกยรค เป็น นกประวัติศาสตร์ ใหญ่ ก็ ได้ขกขระายไปแลงเช่นเดยวกัน นอกจากนั้นกขขจระขกขระายในทาง ขกขรศาสตร์ทางจิตวิทยา ทางขยู่ขวิทยาหรือขยู่ขารัฐศาสตร์ หรือขอื่น ๆ ได้ขกขมกขมวยกระผมคิดว่า จะใช้หลักจขขหรือหลักการขยู่ขไร ในการ ขกขระายขยู่ข ในการที่จะ



มาใช้ชื่อประเทศไทยนั้น เห็นเรื่องพระคอง
 พิจารณาอยู่มาก ในวาร ธิปไตย ในวณ
 ขนต้น กระหม่อมคิดว่า พิจารณาในแง่ค
 ศาสตร์เสียก่อน ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
 คนแรก ในวัน ที่ชน กั โทชภิปราย "ใช่" ใน
 ข้างบนว่า ถ้าว่าในแง่ทางนิติศาสตร์แล้ว
 ก็น่าจะชื่อว่าประเทศไทย เพราะว่าใน
 สมัยเมื่อยังไม่มีกฎหมายสัญชาติ และ
 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
 รัชกาลที่ ๖ ทรงตราพระราชบัญญัติ
 กฎหมายสัญชาติเมื่อประมาณปี ๒๔๕๖
 นั้น ได้ทรงกำหนดหลักในเรื่องสัญชาติ
 ไว้ว่า ถ้าคนเกิดในประเทศไทย ดย
 หลักรากดินแดนโดยทั่วไปเรียกว่า "ไทย"
 ใหม่สัญชาติไทย หรือถ้าเกิดชาติไทย
 เช่น ยิว เขมร คนไทย ดย จะเกิดชาติไทย
 ใหม่สัญชาติไทย ถ้าเกิดจากมารดาเป็น
 คนสัญชาติไทย ยิวที่ไม่ปรากฏให้ถ
 ว่างสัญชาติไทยด้วย ท่านกั โทชภิปราย
 ต่อไปถึงเหตุผลต่าง ๆ ว่า เมื่อกำหนด
 ไว้อย่างนั้นแล้ว อะไรก็เห็นไทยไปหมด
 ประเทศของเราก็น่าจะชื่อ "ประเทศ
 ไทย" ไปด้วย กระหม่อมเห็นว่าเหตุผลที่
 ระวังเพียงเท่านั้นคง ไม่น่าหนักพอท
 เราจะถือได้ว่าประเทศไทยควรจะ ใช้ชื่อ

ว่า "ประเทศไทย" เพราะพระบาทสมเด็จพระ
 พระมงกุฎเกล้าฯ เอง ได้ทรงพระราช
 นพนธ์โคลงอนมชอเสียง ซึ่งท่านผู้มี
 เกียรติหลายท่าน ได้ยกปรากฏแล้ว ในพระ
 ราชนพนธ์โคลงบทนั้น ถ้าอ่านดูให้พิ
 พิเคราะห์ก็จะทราบโดยนัยกันว่า คำว่า
 "สยาม" นั้นหมายถึงดินแดน ๆ ซึ่ง
 พวกเราท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ในปัจจุบัน
 ส่วน "ไทย" นั้นหมายถึงบุคคลซึ่งอยู่ใน
 ประเทศ และอาจจะเป็นคนเพียงเชื้อชาติ
 กลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่งซึ่งอยู่ในประเทศสยาม
 เท่านั้นเอง ไม่มีความหมายเป็นอหังการ
 กระหม่อมจะขออภิปรายในเรื่องการพิจารณา
 ในแง่นิติศาสตร์ต่อไปอีกเล็กน้อย ท่าน
 สมาชิกผู้มีเกียรติเมื่อตรากัน กั โทชภิปราย
 คีธรวว หรือครวชกกฎหมายตั้งแต่ครั้ง
 โบราณตั้งแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยาจนถึง
 ปัจจุบันเราจะเห็นว่า ในสมัยที่เรา ใช้คำ
 ว่า "สยาม" นั้นมีความมุ่งหมายไปใน
 ทางที่จะให้เป็นชื่อดินแดนซึ่งพวกเราท่าน
 หรือบรรพบุรุษอาศัยอยู่ ส่วนคำว่า
 "ไทย" ก็มุ่งหมายถึงคน เชื้อชาติ
 ซึ่งอยู่ในประเทศนั้น รวม ตลอด ถึง ใช้บน
 คณะศัพท์ประกอบ เช่นว่าคนไทย หนังสือ
 ไทย ภาษาไทย อะไรอื่น ๆ ส่วน

“สยาม” ก็มาใช้ชื่อในครั้งกรุงรัตนโกสินทร์ในสมัยหลัง ๆ เพราะฉะนั้นในการทศพรพราหมณ์ โดยถือหลักวิชาในทางนิติศาสตร์มากกำหนด ชื่อประเทศไทยนั้น กระผมเห็นว่าเห็นจะใช้ไม่ได้ เพราะว่ากฎหมายเป็นเครื่องชี้กาลหรือผู้มีอำนาจ ในการปกครอง หรือ สภานิติบัญญัติเห็นสมควรกำหนดในสมัยหนึ่ง ๆ ให้ลบล้างซึ่งก๊กเหตุผล นโยบายนและความเห็นจริง เพราะโดยหลักอันนั้น ชนนั้นมาต่างไม่ใช้ ถ้าจะอ้างประวัติศาสตร์กฎหมายหรือ นิติศาสตร์มากอ้างใช้ไม่อ้างของประวัติศาสตร์ไม่ได้ ในแง่ของวิชานิติศาสตร์ พระมหากษัตริย์ประเทศไทย กระผมจะขออธิบายโดยย่อ ดังนี้ เรื่อง การพิจารณา ใน แห่งของ ประวัติศาสตร์ คือ ไปตามสมาชิก ผมเคยรู้จัก เช่น ในประวัติศาสตร์ ไทย ซึ่ง กระผม ได้ กราญ เรียบเมตตากรุณาไทยนั้น และ ไทยขยายให้กว้างขวางว่า ความจริงคือ “สยาม” นั้นมานานแล้ว และสมัยก่อนที่ชาวไทยจะอพยพจากชนบทนี้ไปตั้งบ้านเรือนในถิ่นแดนไทย สิบสอง แคว้น ด้วยกันเรียกว่า “สยาม” และ “ตะไกร” ชาวทมิฬในสมัยนั้นหรือสมัยต่อ ๆ มา แม้กระทั้งเคยเรียก สยาม ตะไกร หรือ เขมร ล้อ

และซึ่งเวลานั้น มาใช้ ไปไกลเกิน ทาง มาสู่ภาคตะวันออกเฉียงใต้ ในตอนเวลากรุงศรีอยุธยาขึ้นมาแล้ว ก็ใช้ชื่อคน แทนแคว้นว่า สยาม หรือคำพูดท่านคงเคยได้ยิน เพราะฉะนั้น สยามก็เคยมีมานานแล้ว เพราะผู้คนความคำแห่งมา เปลี่ยนชื่อ สยามในเมื่อปลัดท้าวสุภะมณเฑียรมาเห็นสั โขทัยนั้น คำสยามนั้น ไม่ค่อยหายไปจากประวัติศาสตร์ ก็ยังมีมาเรียกชื่ออยู่เรื่อย ๆ จนกระทั่งมาของรัชกาลที่ ๓ ที่ ๔ ก็ยังใช้ชื่อสยามอยู่ และในประวัติศาสตร์หลายเล่ม ซึ่งต่างเรียงเคียงเคียงกันก็ใช้คำว่า ไชยวงม หรือ คำว่า สยาม นั้น เช่น ข้อของประเทศไทย ในต้นพระ การศึกษา เรืองราชชื่อสยาม นั้น เพราะว่าเขาถือว่าคนแทนเป็นหลักฐานแทนแคว้นแคว้นนั้นเรียกว่า สยาม เขาจึงเรียก สยาม โดยไม่คำนึงถึง คำว่า สยาม นั้นแต่ที่ชาติไทย พม่า ญี่ปุ่น ลาว เขมร ตะโไวอาศัย สยามเรียกว่า สยาม โดย ถือ หลัก ดินแดน เห็นชื่อ ของ ประเทศไทย เพราะฉะนั้น กระผมคิดว่า ถ้าจะ เรียก ในทางประวัติศาสตร์เป็นเหตุผล เพราะฉะนั้นควรจะเรียก ว่า ชื่อประเทศไทยของเรานี้ว่า สยามนั้น อย่างนั้น ก็กระผมไม่มีเหตุผลที่จะมีความเห็นว่า ไม่ใช้ ชาติที่ หลัก หลัก ตะโไว



นอกจากจะคิดว่าเมื่อเขาเรียกมาอย่างนั้น
ก็ควรจะเปลี่ยนไปเสีย เมื่อเขาเรียกมา
อย่างนั้น ก็ควรจะเปลี่ยนไปเสีย และถ้า
ถ้าว่าประเทศสยามจะตั้งตามเคยเป็นเมือง
ชอกของชอมมาตักจน เราจึงไม่ควร
จะกลับไปใช้ชอกอีก อันนี้กระผมคิดว่า
ไม่ใช่เหตุผลที่ สยามนั้น โดยปกติเรา
ถนัดว่าเป็นชอกคนแดน ไม่ใช่ชอกของคน
เราจะเรียกเป็นอะไรก็ได้ ก็จะไปกันจะ
พิจารณาในแง่ของประวัติศาสตร์ก็ เพราะ
ว่ามีหลายท่าน บอกว่า สยามมีความ
หมายไปไม่ตกมี ทางตักมี หรือบาง
ท่านก็บอกว่าไทย มีความหมายไปแต่
ในทางดี คือหมายความว่า เป็นอิสระ
เสรีและเป็นใหญ่ เราไม่ควรจะใช้คำ
สำหรับทางเลทชอกสยาม คิดว่า สยาม
แปลว่า มีความหมายใน ทางดีเหมือนกัน
มีผู้บอก ก็กระผม ว่าความจริงไทย นั้น
นอกจากจะมีความหมาย เป็นขโมย อย่าง
ที่ท่านเสมาชกผมเคยรักโทษชอกมาแล้ว
ถ้ายิ่งแปลไทยข้างอื่นอีก แปลว่าทหาร
กล้า หรือแปลอย่างอื่นอีกได้ แล้ว
แต่ผิดจะแปล เราไปคนหลงฐาน ได้มา
แสดงกัน เพราะฉะนั้นการที่จะใช้วิชา
อักษรศาสตร์ เป็นเครื่องวินิจฉัยกัน

ว่าเราจะใช้ชื่อประเทศของเราว่า อย่างไร
นั้น กระผมคิดว่าก็ไม่ควรจะใช้หลักใน
ทางอักษรศาสตร์เช่นเดียวกัน เพราะว่า
จะแปลได้หลายทาง คำหนึ่งอาจจะแปล
ได้หลายอย่าง กระผมสำหรับจะไปและ
ไปรักษาหรือและ แลเปลี่ยนความคิด
กับมีความรู้ในทางอื่น เช่นในทาง
ชีววิทยาเฉพาะพวกที่เป็นหมึก หรือเป็น
นายแพทย์ในสมัยปัจจุบัน เขาบอกว่า
เลือดคนไทยนั้น ก็คล้ายกับเลือดของลาว
พม่าและมลายูบางส่วนและเขมร แต่ไม่
เหมือนกันทุกพวกอันนี้ว่าคนนามหรือจีน น
แสดงให้เห็นว่าในทางชีววิทยานั้นบุคคล
หลาย ประเทศ หลาย สัญชาติก็ ลาว จะมี
เลือดอย่างเดียวกันได้ เราจะไม่เห็นผล
ในการที่จะบอกว่า เลือดของเราเหมือน
ชาคนนชาคน มาเป็นชอกประเทศ ก็จะไม่
เหมาะ และถ้าว่าคนไทยทั่วไปในเชิง
ผสมพันธุ์นั้น ชาวไทยในสมัยก่อน
อพยพซึ่งอยู่คนใดของประเทศจีน เมื่อ
ไทยอพยพมาอยู่ในแถบแล้วก็ผสมพันธุ์
กับชนพื้นเมืองอื่น ๆ ซึ่งชอกเดิมคือ
พวกชอมและละโว้ และ อาจจะมีเชื้อชาติ
อื่น ๆ อีกที่ผสมพันธุ์กันเช่น ชาวไทย
ที่เรียก คว เคง ฮย เวลานัน ก็เป็น แต่ผู้สืบ

ต้นกำเนิดหรือผลสืบมรดกในทางวัฒนธรรม
 ในทางสายโลหิตมาจากบุคคลที่เป็นบรรพ
 บรรพ ของ เรา อาจ จะไม่ เป็น ต้นชาติ ไทย
 ชยทางเคหะ เราจะไปยืนยันรวมเลือด
 ไทย บรรพชน เห็น จะเห็น การ ผสมกัน
 เดียวกันในสหรัฐอเมริกา แม้ว่าเขาจะ
 ใช้ภาษาองฤกษ์เป็นภาษาของเขา คน
 ส่วนมากก็เป็นพวกของ โกลแซกซัน เขา
 ก็ไม่ใ้คงชัดของเขว่าเป็นพวกของโกล-
 แซกซัน ในทางชีววิทยาทางวัฒนธรรมกล่าว
 ปัญหาที่ไม่ มี เราจะไปใช้ชื่อไทย เพราะ
 ว่าโดยการสืบเชื้อชาติ ชาติพันธุ์แล้ว
 ก็เป็นไทย จะ ไปใช้ชื่อประเทศด้วย วัฒนธรรม
 ชาติว่าไม่ เหตุผลอันสมควรเช่นเดียวกัน
 คน ในทางมนุษยวิทยาหรือแอนโทรโพลย
 ชิงฮงจะพิจารณาไปในทางนี้โดยเลือก หรือ
 ชิววิทยาหรือทาง วัฒนธรรมของบุคคล
 ก็อาจจะทำได้ในทางมนุษยวิทยา ผู้
 ล่นไร้ศึกษาในทางนี้ วิชาทาง วัฒนธรรม
 ชาติของ ไทยมาแต่โบราณ นักสัตว
 ยางคน ซึ่งเห็นตัวคนเมื่อก่อน ใช้ทองเหลือง
 ไปในดินแดน ซึ่งเห็น ชาว อานวริท ลาว
 เวลานั้น และเห็นอ) ขน ใช้ เขา ใช้
 อธิบายชี้แจง ให้กระผมฟังว่า ในทาง
 มนุษยวิทยาหรือที่เรียกว่าแอนโทรโพลย
 นั้น ความเป็น อยู่ของพวก ลาว หรือ

เขยกว่าแทน ไทย ทางตอนเหนือ) ขน
 ไปคล้ายคลึงกันมาก มีความเป็น อยู่
 คล้ายคลึงกัน ส่วนชาว ไทยซึ่ง อยู่ใน
 ประเทศไทยขณะนั้น ความรู้สึกนึกคิด
 วัฒนธรรมหรืออะไรต่าง ๆ ได้ถูกถ่ายทอด
 ไทยวัฒนธรรม ของ ชาว ต่าง ประเทศ
 ทางยุโรปและอเมริกา ก็เปลี่ยนแปลงไป
 มาก เพราะฉะนั้นเราจะเขาสาเหตุของ
 ความ มนุษย วิทยา เรา มีเชื้อ ชาติ ไทย มี
 วัฒนธรรมไทย เขา มา สังเกต จะ ไม่ ได้
 เพราะ ว่า วัฒนธรรมของ ไทย ในขณะนั้น
 เปลี่ยนแปลงไปและ ส่วนพวก ลาว หรือ
 พวก ไทยทางตอน ซึ่ง อยู่ในบริเวณ ชลบุรี
 พวกบ้านเสียมหรือคนเมืองประเทศจีน
 และยูนนานนั้น เขาจะรับเอาวัฒนธรรม
 ของเขาในทางมนุษยวิทยา ไว้ได้เป็นต้น
 มาก มีอีกทางหนึ่งซึ่งควรจะพิจารณา
 ก็คือในทางจิตวิทยา ในทางจิตวิทยา
 วัฒนธรรมกับแรงก) ได้ในสิ่ง นี้ด้วยกัน
 วัฒนธรรมในแง่ที่ว่า คนไทยในขณะ
 นั้นมีความรู้สึก ประเทศสัพพารมหรือไม
 หรือต้องการมองว่าประเทศไทย อัน
 นี้เป็นการกล่าวที่ จะตอบ ได้ กระผมได้
 เห็นมาแล้ว ก็มักเปลี่ยนแปลง ความศกตภาพ
 เป็นนิจจิตวิทยาทางคน ก็ให้ความเห็นว่า
 วัฒนธรรมจะ สำร วจ ความศกตภาพ ของคน



ที่เรียกว่า มิสซูซาคิไทยในปัจจุบันว่า
 ครัวจะใช้ชื่อประเทศไทยหรือชื่อประเทศ
 สยามนั้น เห็นจะทั่วไปทุก เว้นแต่เจ้า
 จะ มีถาวร สำรอง ให้แก่ของ ความว่า การ
 ทางวิจัยเลี้ยงถอน กรมกรรมาธิการพิเศษ
 รับผิดชอบ คัดเห็น ของประชาชน อยู่ใน
 เรืองนทวยหมื่นกนก แต่ ไทยตกลง
 จากกสิกรรมไทยระเบียบของชัย ไม่
 ลามมาถึ ทระภานาถ ในการที่จะ สำรอง
 ความคึกคึกเห็นของประชาชน ไทยโดยทั่วถึง
 เพราะฉะนั้นเหตุที่ทระวินเจษภว คนไทย
 ชื่อคือ สยามหรือชื่อไทยนั้น กรมม
 ติความเห็นการขาด แต่ที่ทางไรก็ตาม
 ในเมื่อเราไทยก็ประณคนากก็บุคคลต่าง ๆ
 ในท้องถิ่นต่าง ๆ ที่รับกันคนสิ่งของ
 ภาคใต้ และประชาชนที่ อยู่ทางภาคอีสาน
 สวรรภาคนั้นแล้ว กรมมกลักการเวียง
 ถ้าเราจะคอยสักความจริงใดว่า บุคคล
 ต่าง ๆ ที่อยู่ในท้องถิ่นต่าง ๆ เหล่านั้น
 ถ้าใครมีการ ศึกษาแบบฝรั่งนั้นและอยู่ ใน
 เมืองมณฑลซึ่งจะมาหาคนอยู่ ในเมือง
 ในโรงงานหรือในสถานราชการ ความ
 รู้สึกที่จะใช้ชื่อไทยนั้น มีอยู่ เป็น อนมาก
 แต่ ว่าถ้า ไป ตาม พวกเขาเองซึ่งอยู่ตาม
 บ้านนอกในหมู่บ้านเล็ก ๆ ซึ่งมีจำนวน

เพียงสักหมื่นสองหมื่นคน ถ้าศึกษา
 อักษรตระกันตาม นั้นบน เรืองพนาภค
 มาก แล้วชื่อประเทศตระถึง ถ้าจะขยาย
 ความออกไปอีก ในจำนวนพลเมืองซึ่ง
 ประเทศซึ่งมีอยู่ในจำนวน ๒๕.๖ ล้าน
 คนความการสำรองครั้งถัดทายนั้น ลาก
 ศล้านถึง ๘ ล้าน ภาคเหนืออาจจะเห็น
 ๘-๕ ล้าน แล้วอีกในสิ่งของภาคใต้
 อีกประมาณ ๑ หรือ ๒ ล้าน เพราะฉะนั้น
 คนที่ศึกษาภาคกลาง และภาคอื่น ๆ ที่ศึกษา
 มีเชื้อชาติไทยแน่นอน ก็คงมีอยู่ประมาณ
 ครั้งหนึ่งของจำนวนทั้งหมดเท่านั้น แต่
 ถ้าเราจะคิดรวม ๆ กันทั้งหมด ประชาชน
 ในประเทศไทยนี้ ก็ไม่โตม เชื้อชาติ ไทย
 ไทยบริสุทธิ์ถึงครึ่งหนึ่ง หรือ แหม่นครึ่งหนึ่ง
 หนึ่ง ในสี่ กรมมกลักจึงสงสัยอยู่เป็นอัน
 มาก ในแง่จิตวิญญาณ กรมมมจึงคิดว่า
 เป็นการยาก ที่ เรา จะ เข้าใจ ความ รู้สึกของ
 ประชาชนมาแบ่งแยก แต่ว่าครัวจะใช้
 ชื่อว่า ประเทศ สยาม หรือ ประเทศ ไทย
 กรมม มี อีก ข้อ หนึ่ง ซึ่งเห็น สัก สักท้าย
 กรมมมีความคิดอยู่ว่า คนที่มาจาก
 รัฐธรรมนูญนั้น คชกับหมื่นมาทศาคัญ
 พัสตขของประเทศ เห็นหลักในภาพปกครของ
 บ้านเมืองซึ่งเราตั้งของการให้ตั้งอยู่ ใน

ทั้งนี้ การเปลี่ยนแปลงแก้ไข นาน สักท
 ษณานใด ๆ ในกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
 ทางการเมืองหรือราชการศาสตร์ การตั้ง
 ศาลประเทศก การตั้งศาลชั้นศาล
 เราควรระมัดระวังว่า การรัฐประหาร
 หลักเกณฑ์เดียวกัน ถ้าเราจะไม่ยอม
 เกษียณหรือการอื่น ๆ การตั้งหรือ
 ประเทศ การตั้งศาลหรืออื่น ๆ เรา
 ควรระมัดระวัง ในทางเศรษฐกิจ ศาสตร์
 หลัก ถ้าเราจะไม่ยอมกฎหมาย
 ศักยภาพ การสาธารณสุข เราต้องคิด
 หลักวิชาในทางสังคมศาสตร์เป็นหลัก
 แนวคิดอื่น ๆ การตั้งศาล
 ไม่มี ใครที่ระมัดระวังไว้ว่ากฎหมาย
 รัฐธรรมนูญ ไม่ใช่ว่า ประเทศไทย หรือ
 ของประเทศใดก็ตาม เป็นกฎหมายที่เกี่ยว
 กับการเมือง เกี่ยวกับการปกครองและ
 เกี่ยวกับการรัฐประหาร เพราะฉะนั้นการ
 ระงับการเขียนหลัก ๆ ของประเทศไทย
 จำเป็นที่จะต้องเอาหลัก วิชา มาดูว่าเขียน
 เห็นว่าเพื่อประโยชน์ในการที่จะ
 เมตตากรุณา รัฐธรรมนูญ เป็นกฎหมายที่
 เกี่ยวกับการรัฐประหารหรือทางอื่น ๆ เรา
 ควรระมัดระวังในทางรัฐศาสตร์เป็นสำคัญ
 กว่าอย่างอื่น ๆ ในเชิงต้นระบอบการ
 ให้กำหนดว่ารัฐใช้คำว่า "ประเทศไทย"

หรือ สยาม หรือชองคน การสมช
 การเขียนเกี่ยวกับความหมายของ
 ประเทศนั้น ถ้าเราให้ตรง ๆ ว่าเป็น
 คนที่ ความหมายเหมือนกัน ถ้า
 ประเทศตรงกับคำว่าสเท หรือรัฐ ก็มี
 ความหมายเหมือนกัน จะชองการ
 เขียนเพื่อทราบ เช่นในประเทศใน
 ทงทอม หรือสหราชอาณาจักรนั้นยอม
 ประกอบด้วยประเทศ เช่น อังกฤษ
 สกอตแลนด์ เวลส์ และไอร์แลนด์เหนือ
 ประเทศอังกฤษหรือสหราชอาณาจักร
 สกอตแลนด์ หรือเวลส์ก็ ไอร์แลนด์
 เหนือก็ ความจริงเป็นประเทศเป็น
 นร่วมกันแล้วแต่เขต เรียกว่าใน
 เขต อังกฤษ (United Kingdom) สำนึก
 เมืองไทยเราก็จะเรียกว่า "ประเทศ"
 ไปปนกันคำว่า "รัฐ" เพราะฉะนั้นการ
 ติว่า ในทันทีเราตั้งชื่อประเทศไทย หรือ
 สยามแทนการตั้งชื่อรัฐ ไม่ได้ตั้งชื่อ
 ประเทศคล้ายกับเขาใจกันทั่วไป เพราะ
 ประเทศนั้นหมายถึงความลงเดพารกัน
 ภายคนทาศักดิ์ยศเท่านั้น อย่างขอ
 เรียกว่าประเทศขบขันยว ๆ ท
 ยกันยวไม่ไ้เห็นเขกราช ไม่ขอ
 ขงคนเอง โลกเขกราช ประเทศ
 ประกอบด้วยเพียงคนคนหนึ่งบุคคล



ที่อาศัยอยู่ ส่วนรัฐประภคยช่วยกันแทน
บุคคลที่อาศัยอยู่ เดกราชและลัทธิไทย
ด้วยสิ่งอย่างประภคยกัน แต่เพราะว่า
การอภิปรายในวันก่อน และวันนี้และตาม
ความเข้าใจของทั่วไป แม้แต่ในวงการ
ศึกษาก็เข้าใจว่าประเทศไทย เพราะ
ฉะนั้น ในการอภิปรายของ กระผม ก็ จะ
พยายามอภิปราย ไปใน ความหมาย ที่ ว่า
ประเทศไทย ในรัฐที่เราเรียกว่าสเทศ
นั้นตามปกติตามเนชั่นหรือประชาชาติตาม
มา และคนที่เห็นบุคคลในเนชั่นหรือ
ในประชาชาตินั้น ๆ เราได้คำว่า
"สัญชาติ" อย่างประเทศไทยเราเรียก
ว่าสัญชาติไทย ประเทศไทยมีความเราเรียก
ว่า สัญชาติสยาม และคนที่เบ็นสัญชาติ
สยามนั้น ความจริงมี หลาย เชื้อชาติ
ด้วย กัน ใน ประเทศไทย ไทยน เช่น ลกจกนถม
แต่เรายังคงเรียกว่าไทยเรียกว่า ไทย เรียก
ว่าลูกจกนไม่โต อย่างเนชั่นอื่น หรืออาจ
จะเห็นเชื้อชาติอื่น ๆ กฎหมายก็ยังคงยกมา
บอกมากองเราว่าเชื้อชาติไทย เรียกว่า
เชื้อชาติอื่น ๆ ไม่เกี่ยว แต่ความจริงตาม
เชื้อชาติ หรือคำว่า เรซ (Race)
นั้นในทางวิชาการเขา ก็ แบ่ง เป็นใหญ่ ๆ
เพียง ๓ ประเภทเท่านั้นเอง ก็คือว่า
คอเคซออยด์ ซึ่งรวมเป็นพวกตรงผวขาว

จนกโคงหัวเรียวอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ แล้ว
ก็มอง โกลดอยด์ ก็หมายความว่าพวก
ผวเหลือง พวกพวกพวกตะวันออก รวม
ทั้งไทยจีนต่าง ๆ ด้วย แล้วถกนกรอชยช
พวกผวดำหรือผวดำ ๆ เหล่านี้ เชื้อชาติ
ต่าง ๆ เหล่านี้ยังแยกกันเนชั่นของเชื้อชาติ
อื่น ๆ คือไปเอาเรียก มาช้นเรซ (Sub - race)
คือความเนชั่นเชื้อชาติ โดยจะเข้ศชาติมอง
โกลดอยด์ของทางตะวันออก นประเทศไทย
ไทยก็ถือว่าเนชั่นเรซ คือความเนชั่น
เชื้อชาติหนึ่งเนชั่นเชื้อชาติไทย เนชั่น
เชื้อชาติลาว เนชั่นเชื้อชาติเขมร พม่า
หรืออื่น ๆ อีก อย่างที่ใครเขาเรียนมา
แล้วในตอนนี้ ทกกระผมก็อาจเรียนเรื่อง
เชื้อชาตินี้ กับเพราะเหตุว่าเนชั่นเรซพวก
ซึ่ง ในสมัยที่ เปลี่ยนแปลง โดยจากประเทศไทย
ไทยนั้น ได้เข้าไปใช้ ใน การ ที่เปลี่ยน ชื่อ
ประเทศไทยเป็นไทย ไทย ถอยหลังเชื้อ
ชาติเป็นเกณฑ์ ในทางหลักวิชาเรซ-
ศาสตร์เราถือว่า การที่เร เรียกว่าลัทธิ มา
อย่างไรนั้น ไทยก็ยังคงหลักที่เนชั่น
ข้อต่อคนเนชั่นเนชั่นสำคัญ ท่านส่วมาบอก
ผมเกี่ยวกับ ๒-๓ ท่านไทยอภิปรายมาแล้ว
ว่าคนเนชั่นเขาเรียกว่า สยามมาแต่ ไทย
แต่เร ทำไมเราถึงจะล้วยไปเรียกว่า
ไทย ไปยังคนเรซอื่น ๆ นั้นอย่างเนชั่น

การผนวกรวมของทุกชนชาติ หรือการ
 รวมกันอยู่ต่าง ๆ (การผสมกันที่เรา
 ชาติขงเราจริงเป็นผลกใหญ่ เราขอ
 จะทำไ้บ้าง ไม่ของ มา ไ้เอง คนมาก
 แต่ถาเราจะถศเขา เหตุ ผล ส่วน ขว หรือ
 ความมกใหญ่ไม่สูง ไ้ ประกอบ ด้วย แล้ว
 การรวมกันเป็นนคอกอย่างหนึ่ง เพราะ
 ฉะนั้น ประเทศสยาม กจ ไ้เกิดคน เป็น
 ไทยในสมัยนั้น ไทยเกิดผลาเราด้วยลลสม
 (racialism) หรือผลทศนคชาคนยมี
 เช่นสำคัญกกว่าอย่างอื่น การศเขาไม่
 ชาติชาติ เป็น ไทย กจกศก ให้เขา เป็น ไทย
 การศเขาศความเขาเห็นสกจนแต่เขามสอ
 ชาติสยามก ไปขงคนเขาว่า มเชื้อชาติไทย
 และเป็นสัญชาติไทยไปก้วย ลังต่าง ๆ
 เหล่านการผสมคก่า ไม่น่าจะถูกตบง ดะ ไ้
 นก อย่างทกรวยเรือนมาแลวกจสกกราก
 เรยนยาศกทวงหนงว่า การศระ กงชชช
 สร้อยประเทศ ของเราว่า อย่าง ไร นั้น ควร
 ะอชผลกทว ๆ ไปทเกินศเขา ใจและวิ
 รวงคนขอวอดชลลคคนแม่นเรา ทง คารว
 เชื้อชาติไวค่างหาก ส่วนสัญชาคนน
 ะศกอญกมคารรัฐ คชณกเป็นประเทศ
 สยามกเรียกว่าสยาม ส่วนคนไทยหรือ
 คนลาวหรือลกจนหรืออื่น ๆ ในกัระเทศ
 ไทยกมเชื้อชาติต่างทศก คง ไม่สามารถ

จะลดกได้สัญชาตินั้น อารจะศอกกญหมาย
 บงคบเขาว่า ไ้เป็นคยงนคยงน แต่
 เชื้อชาติคนจะออกกญหมายบงคบเขา ๆ ก
 ทงมีความมรลลกว่า เขาม เชื้อ ชาติ นน เชื้อ
 ชาคน ฐานสมาศกผมเกยรศคนหนง
 ไ้ถลลวไว้คยงว่า การตงชชชประเทศ
 สยามนั้นคไท้เกศการแบ่งแยก นการผสม
 รลลกว่าเป็นความจริงคยงยง แมแต่
 ผลศการกญกญเมลเรว ๆ นชงกญประทว
 ลังคไท้ ไ้ถลล เขาจทนเป็น ผลก ไ้ไ้
 คางคกญประศาสนศไ้เงลลวไรการ ศลช
 ไ้ศเขาใจศถ ถ้าเราไ้ศศอเสยว่าสยาม
 บญทศจะ ไ้ตงตงคจระไมมี เพราะ
 ทกคนในประเทศสยามกเป็นสยาม น
 สัญชาติสยามแลจระมเศลศคชระ เรนนค
 ไ้เกนอญเบคทนง ในชงประเทศทศท
 กรรณม ลังเกิด ค ประเทศ ใน ทน การณ
 หมายความมารรัฐ ๆ ไ้ช้อคเชื้อชาติเป็น
 ช้อประเทศนแลสมสญพรชนหลายชชช
 เฉพาะ คยงยง ในเรอการแบ่งแยก หรือ
 ในเรอการแบ่งแยกคยงพม่า ในพม่า
 กมมอญ มีรฐนถน และคนเชื้อชาติอื่น ๆ
 ช้อรวมกันแลจลเรอกว่า ชนยชน อคพ
 เกสรมา (Union of Burma) ไ้ศเขา
 ลชว่า เกสรมา หรือ พม่านน เป็นเชื้อชาติ
 ไ้ญกกว่าชาคนชชชหรือขงาเชื้อชาติ ชน



ทั้งหมด เพราะฉะนั้นความแตกต่าง
 ในประเทศพม่าจึงยังมี คนเข้ามา
 คัดลอกอย่างประเทศมลายู ก็ลักษณะแหละ
 ในประเทศมลายูตามผลแรง กระผมจำ
 จำนวน ไม่ได้แน่นอน แต่ว่าภาวการณ์
 ระหว่างคน ทมิฬเชื้อสาย มาเลย์กับคนเชื้อ
 สายจีน สองพวกจะมีความรู้สึกแบ่งแยก
 และความคิดเห็น อาจจะมีต่างกัน อยู่ เสมอ
 ก็เพราะว่าใช้ความหลากหลาย เช่นข้อ ของ
 คนชาติหนึ่ง คนหนึ่งผลอย่างอื่น อีกที่
 จะขอกราบเรียน ได้ในนี้ แต่กระผม
 ใคร่ขอสรุปว่า ถึงอย่างไรก็ตาม เราจะใช้
 ข้อความว่าสยามหรือชื่อประเทศไทยก็ตาม
 แต่กระผมก็ยังเป็นไทยอยู่ เป็นคนชาติ
 สยามไทยและสัญชาติไทย การที่จะวินิจฉัย
 ว่าจะอะไรผิดอะไรถูกนั้นในการปกครอง
 หรือใน วิชาการทาง ปกครอง ก็ถือว่า ไม่
 ควรจะถือ ไม่มีอะไรผิด ไม่มีอะไร
 จะถูก แต่ว่าเราจะต้องพยายามแก้ไข
 เรียบ ๗ ไปให้ทุกสิ่งเท่าที่ระตได้ ถึงเรา
 จะใช้ข้อความว่าประเทศไทย กลยไปใหม่
 อย่างที่เคยทำ กระผมคิดว่าไม่ผิด
 หรือเราจะลงมติว่า ใช้ชื่อประเทศไทย
 ไปกระผมก็คิดว่าไม่ผิดเช่นเดียวกัน อัน
 นี้ ก็ เป็นเหตุผล ซึ่งเราควรจะพิจารณา

ไปตามยุคตามกาล การที่เราเคยเปลี่ยน
 จากประเทศสยามเป็นไทยมาแล้วก็ไม่ได
 หมายความว่า เรา จะ กลยไป เปลี่ยนชื่อ
 สยามอีก ไม่ได้ เวลาจะจะมีเหตุผลใน
 ทางวิชาการและอื่น ๆ เปลี่ยนแปลงกลย
 ไปอีกก็ได้ ถ้าเรามีเหตุผลสมควรคงที่
 ในคราวเรียนแล้ว การที่จะเรียกชื่อ
 ประเทศหรือรัฐของเราอย่างไรนั้น ใน
 รัฐธรรมนูญหรือรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมาย
 ที่วางด้วยถาวรเมือง การปกครอง เราจ
 ควรใช้วิชารัฐศาสตร์เป็นหลัก กระผม
 จึงขอสนับสนุนว่าเราควรจะใช้ชื่อประเทศ
 ของเราประเทศไทย

หลวง ประภอนันตสาร :

ข้าพเจ้าเห็นพ้องกับสมาชิกสมุหกระษัตริย์
 อภิปรายคนแรกว่า ในกรณีที่
 เราจะพิจารณาปัญหาว่าในรัฐธรรมนูญซึ่ง
 กำหนดวางขึ้น ประเทศจะชื่อสยาม
 หรือไทยเป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่ง และ
 เป็นปัญหาที่ สภา ชกแห่ง สภานิติคนม
 หนาทต้อง ใช้พิจารณาอย่างหนึ่ง เพราะ
 ว่าชื่อประเทศนี้ ได้มีการพิจารณากัน มา
 แล้ว และการพิจารณาดังนั้นอาจเป็นคว
 สกหลายก็ได้ อย่างที่ท่านว่าในข้อนี้ข้าพเจ้า
 เห็นพ้องด้วย ดังที่ข้าพเจ้าเคยเขียน



นักหนาไม่ใช่ว่าจะวิตกว่าจะใช้สยามเป็น
 การมัตหรือไทยแทนการมัต แต่ชาวเรา
 วิตกว่าหากสถานที่ใดลงมัต จะใช้สยามแทน
 จะใช้ไทยแทน ด้วยเหตุผลซึ่งใช้ไม่ไทย
 เหตุผลคือ) แล้วจะรักจะชังชื่อว่าสยาม
 ของเรานะ จะใช้ชื่ออย่างนั้นก็ตามด้วยเหตุ
 ผลคือ ชาวเราไม่ใช้ในประวัติศาสตร์
 นักภาควิชาศาสตร์หรือแม้แต่นักศาสตร์
 ชาวเราก็ไม่น่าจะอ้าง ว่ามีความชำนาญ
 อะไร เป็นแน่แท้หนังสือกฎหมายเท่า
 นั้น แต่ว่าจุดสำคัญที่ชาวเราอยากจะ
 กราบเรียนท่านประธานนั้นว่า การขอไปขาย
 ชาวเราส่วนใหญ่ที่จะกล่าวคือไปซึ่งอาจ
 จะยาวสักหน่อย ก็ถึงขอประธานไทยแต่
 ว่าเพื่อจะขอ โขกาศกล่าวขเรียนกับสมาชิก
 ว่าคำอภิปรายของสมาชิกท่านใดหรือ
 แม้แต่คนที่เคยพดกันนอกสถานที่เหตุผล
 ควรเป็นสัจหรือควรเป็นไทยนั้น มีอะไร
 กันขางและ ในทวระนั้นชาวเราเห็นว่ามี
 ถูกประการใด เพราะขงพงๆ แล้วทง
 นอกสถานที่ ในสภาควรประหระว่า ถ้าใคร
 เห็นว่าสยามแทนสงทควรใช้ คำว่าไทย
 ก็เป็น เรื่อง เสียหาย ใช้ไม่ได้ ไปเสียเลย
 ทีเดียว และไทยลยกัน ฝ่ายที่เห็นว่า
 ควรใช้ไทยก็ว่า คำว่าสยามนั้น ใช้ไม่ได้
 เห็นคนเข้ามาสาธยายว่าละ รามนบนเจตของ

ชาวต่างชาติ คนต่างต่างต่างต่าง
 เรียกประเทศ ของเรา หรือ คน ของเราว่า
 สยามในความหมายที่ไม่คงที่) อังกฤษ
 ข้าราชการ ข้างพงศวการต่างประเทศ
 พงศวการจาม เขมร หรือพม่ารวม
 อะไรก็ไม่ทราบ เช่นท่านของว่าชาวสยาม
 เป็นคนข่า สำหรับขอมเขมรไปเป็นทาส
 หรือใช้เป็นทาสอะไรนั้น ขัดกับชาวเรา
 แล้วชาวเราสลดใจ ก็จริง ขยงาทท่าน
 สมาชิกท่านหนึ่งว่าคนต่างต่างต่าง
 แคนอะไรเหล่านั้น ที่ไม่มีความหวัง
 ต่อประเทศไทยและเสาคำสยามไปว่าเสีย
 สาคเสียเทเสีย ทำไมเราไปรับเอา เรา
 ต้อง ถัดว่าคำกล่าวเช่นนั้นเป็น คำกล่าว
 แกล้ง เขยงาทกมเหตุผลควรที่จะเกลียด
 ชังเรา เราไปทำอะไรเขาบ้างในครั้ง
 โยวณ เราทุกคนก็ทราบอยู่ทั้ง ๆ ที่เรา
 มีเหตุผลควรกระทำหรือไม่ก็ตาม เขาก็
 ไม่ซอก เมื่อไม่ซอกเขาก็จะเขียนสาค
 อะไรสักปรกมาให้เราได้ก็ ไม่ใช่เรื่อง
 ที่เราจะไปรับเอา ถ้าเราไปถยว่าชาวต่าง
 ชาติมาเขียนเรื่องของเมืองไทย ประวัติ
 ศาสตร์เมืองไทยเป็นถูกต้องไปหมดแล้ว
 นั้นแหละไทยเราจะกลายเป็นคนข่าจริง ๆ
 เพราะว่าเราไม่มีอะไรของเราเอง เรา
 ไปเสดเขาถ้ากระนั้นแล้วพระราชาธิบดี



ของพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเรามีต้องไป
 เชื่อมมาการเรตคนเล่นคนหรือ ข้าพเจ้าคิดว่า
 คนไทยทุกคนทราบกันว่าพระราชกรณียกิจ
 พระเกียรติคุณพระเกียรติยศแห่งพระบาท
 สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมีเพียงไร
 เป็นวีรกรรมเป็นมหาบรมเพียงไร เราไม่
 เื่อออย่างทันท่วงทีถึงแล้วนี้ โอ้อแล้วนี้
 คนโลกคิดทำไมเราจะไปเชื่องพงสาวตาร
 ต่างประเทศที่ชาวสยามเห็น คนที่เป็นทาส
 ะไรเช่นนั้น ในบ้านกลบถนกับคนว่า
 ไทย คำว่า "ไทย" เป็นชาติจขโมย
 ะไรเหล่านั้น นึกอีกเป็นเรื่องของคนต่าง
 ้วว่าเราก็คงไม่ควรเอาใจใส่ เช่นเคย
 ันเราก็คงทราบว่าไทยเรามาจากไหนเรามี
 ความภูมิใจ ในเชื้อชาติของเราเพียงใด
 เราก็คงทราบดี เพราะฉะนั้นในการที่เรา
 จะพิจารณาคำว่า "สยาม" กับ "ไทย"
 นี้ไม่ควรเอาความคิดเห็นของคนชาติอื่น
 มากแล้ว เขาจะนิยมหรือไม่นิยม เขา
 จะเรียกไทยไม่ไทยจะค้าน ถกไม่อ่าน ถก
 ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่เรื่องของเรา เรื่องของ
 เราควรพิจารณาว่าอะไรถูกผิดอย่างไร
 และสมควรอย่างไรเท่านั้น ข้าพเจ้า
 กว่ายเรกน ท่านประธานเสียดไทยได้
 ว่าสมเียง ข้าพเจ้าเองก็เคยมีความคิด
 อย่างที่ท่านเสียดไทยที่ปรากฏในทางบ้าน

สยามมีความกตอย่างนั้น ข้าพเจ้ามีความ
 คิดไปในนึ่งคล้ายๆกับไปในนึ่งรัฐศาสตร์
 ติบางเวลาถ้าเรกนประเทศสยามมีอันเป็น
 ะไรของคนแต่คนก็ไม่เห็นเรื่องนึ่งจิตใจของ
 คนเชื้อชาติต่าง ๆ ที่มีในแผ่นดินที่เรา
 เรียกประเทศไทย เวลานั้นหรือเรกนว่า
 ประเทศสยามมีกตสมเียง ข้าพเจ้าเคย
 คคคอย่างนั้นจริง แต่คราวนั้นมาขคนกลาง
 ล่วงเลยมาเกินเวลาถึง ๒๒ ปีแล้วที่เรา
 ใ้ประเทศไทย ข้าพเจ้าเคยเห็นเหตุการณ์
 ใน ๒๒ ปี ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นว่า
 ุญญในรัฐศาสตร์คงกล่าวนั้นเป็นความ
 ึ่งเราใช้ประเทศไทยมา ๒๒ ปีมีอะไร
 ้วยแรงเกิดขึ้นเพราะเหตุเราใช้ประเทศ
 ไทยอย่าง ข้าพเจ้าเห็นไม่มีการขคนคิด
 ้าง แยกกันแต่คนคิดจะขโมยจะปล้นกัน
 ้คนของเราไปให้เพื่อนบ้านหรืออะไร
 เหล่านั้นไม่ไรเพราะเหตุเราใช้ประเทศไทย
 ้น พวกคนนึ่งคิดแยกกันแต่คนไม่ไร
 เพราะ ว่าขคนจะเป็นสยามแน่ ถ้าเรา
 อยากจะขโมยสยามเราต้องไปขคนรัฐอยู่
 อย่างนั้นแล้วก่เลกนขคนประเทศสยาม คน
 ้คิดแก่ง แยกกัน ถ้าเราขคนไปให้คนแล้ว
 ้นพวกขคนใหญ่ใจสั่งเป็นพวก ขคนขคน
 ขคนคาคขคนขคนจากต่างชาติ เป็นพวกที่
 ้เราเรียกขคนเฟ้นนาต (Fascist) ขคนขคน

ในการเมืองอะไรเหล่านั้น ไม่ใช่ใช้มติ
 สติสัมปชัญญะสมบูรณ์เลย ข้าพเจ้าคิดว่า
 ว่าไม่มีหลักฐานอะไรไปว่าชาติตนแบ่ง
 แยกกันแน่นอนเพราะเหตุเราเปลี่ยนชื่อประ
 เทศ เพราะฉะนั้นในเรื่องที่กล่าวเราเปลี่ยน
 กลไกกันเสียแล้วแล้วความสามัคคี ความ
 เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติจะ
 คำนึงกันข้าพเจ้าคิดว่ากราบเรียนท่านประธาน
 ว่าข้าพเจ้ายังปลงใจเฉยไม่ปลงเสียแล้ว
 หนึ่ง ๗) ที่ข้าพเจ้าเคยคิดไปอย่างนั้น
 สมัยหนึ่ง ตามที่หม่อมราชวงศ์ผไทสมันต์
 ได้กล่าวไว้ในหลักฐานที่ศาลาและได้
 กรุณาให้จัดเท็จจริงเราว่าการเปลี่ยนชื่อ
 ประเทศเป็นลำดับมาอย่างไรนั้นข้าพเจ้า
 ขอโอกาสเต็มขอเสริมกับเล็กน้อยเพื่อ
 ประกอบความวินิจฉัยของท่านสมาชิกซึ่ง
 โปรดอย่าหาว่าข้าพเจ้าหมิ่นสติปัญญา
 แต่อาจจะไม่ได้ติดตามเหตุการณ์หรือข้อ
 ความแล้วลงไป ข้าพเจ้าขอโอกาสที่จะ
 ทวนความรำลึกครั้งหนึ่งว่าเป็นมาอย่างไร
 และในการทวนความจำนั้นจะให้เห็นว่าที่
 ประชาชนชาวไทยบางส่วนรู้สึกถึงเหตุ
 คำว่า "ประเทศไทย" ข้าพเจ้าไม่ได้
 หมายความว่าในเวลานั้น เพราะว่าเวลานั้น
 ยังไม่ได้เรียกกันทีเดียว จนบางหมู่บาง
 เหล่าได้เรียกกันโดยคำว่า "ประเทศไทย"

ทีเดียว เพราะเหตุอะไรเรื่องนั้นมาคือว่า
 เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๒
 ได้มีประกาศรัฐนิยมว่าทั่วทุกเขตประเทศให้
 เรียกประเทศของเราว่า "ประเทศไทย"
 โดยอ้างเหตุว่า ชื่อประเทศนั้นเรียก
 เป็นสองอย่าง เรียกสยามก็เรียก เรียก
 ประเทศไทยก็เรียก แต่ประชาชนนิยม
 เรียกไทยมากกว่า จึงเห็นการสมควร
 ใ้ทำตามความนิยมของคน คือให้เรียก
 "ประเทศไทย" รัฐนิยมฉบับนั้นได้
 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่มีผล
 เป็นกฎหมาย เพราะไม่ได้ประกาศใน
 แลนกกฤษฎีกา ไม่ได้มีข้อบัญญัติในทาง
 ยงคร เป็นมติเพียงรัฐนิยม ท่านประกาศ
 คนนั้นก็ไม่ผลผลิตสร้างรัฐธรรมนูญ ซึ่ง
 ใช้ชื่อยุในขณะนั้นซึ่งเรียกว่า "ประเทศ
 สยาม" เพราะเหตุนั้นใน ๒ เดือนถัดมา
 วันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ ใน
 การประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
 องค์กษัตริย์ รัฐบาลสมัยนั้นได้เสนอ
 ร่างพระราชบัญญัติที่จะให้ใช้ชื่อประเทศ
 เป็น "ประเทศไทย" ที่แรกเรียกว่า
 "ร่างพระราชบัญญัติ" แต่ผลสุดท้าย
 มติของที่ประชุมเปลี่ยนเป็นรัฐธรรมนูญ
 แก้ไขเพิ่มเติมว่าด้วยชื่อประเทศ พุทธ
 วรรคที่หนึ่งในสมัยนั้น ซึ่งตราว่าใช้ได้



จาก รายงานการ ประชุม ของ สภาผู้แทน
 ราษฎร สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓ ประจำวันที่
 ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ บรรดา
 พระยาศรีวิชัยสงคราม กุมารสงคราม
 พระราชโอรสองค์โตด้วยชื่อ ประเทศอะไร
 ขึ้นมา การอภิปรายได้ขึ้นไป ๑ ชั่วโมง
 คือจาก ๑๖.๐๐ นาฬิกา ถึง ๑๗.๓๐
 นาฬิกา แล้วลงมติให้ชื่อประเทศไทยคือ
 รัชกาลที่ ๑๖ รัฐธรรมนูญฉบับนี้ ซึ่ง
 กรมการปกครองพิจารณา แล้วประกาศ
 ให้เป็น รัฐธรรมนูญในวันที่ ๖ ตุลาคม
 พ.ศ. ๒๔๘๒ นั้นเอง ท้าวเจ้าจะเรียน
 คือไปชื่อไทยไปรศฟังให้ดี ไม่ใช่ท้าวเจ้า
 จะเอาผิดทรงอำนาจ ในสมัยนั้นหรือผิด
 ส่วนเกี่ยวข้องกับมานันทา แต่เป็นการ
 เล่าพูด การขอเพื่อ ประ กอบการ วันรวม
 และทำให้เห็น ว่าทำไมคนไทยทาง ส่วน
 หนึ่งถึงเรียกว่า “ประเทศไทย” ในการ
 อภิปรายคราวนั้น มีนายกรัฐมนตร
 คนหนึ่ง คือจอมพล ป. พิบูลสงคราม ขอ
 ขนุดาคอดกนาม ท่านอภิปรายให้เหตุ
 ผลว่า ประเทศของเรา ทชื่อประเทศ
 สยามนั้นใครคนใดแล้ว ใครเป็น
 ดังชื่อว่า “ประเทศสยาม” ก็ไม่ทราบ
 ทนเหตุผลต่อไปก็อย่างทประกาศ รัฐนิยม
 นั้นเอง คือเรียกกันเป็น ๒ อย่าง ประเทศ

ไทย ประเทศสยาม อย่างนี้ แต่คนไทย
 เมืองไทย เห็นคนส่วนมากรับคำ
 “เมืองไทย” ประเทศไทย” ถึงเสนอ
 ให้ใช้ประเทศไทย และเพื่อทความ
 จากของ ท่านสมาชิก การอภิปรายในวัน
 นั้น ไม่มีคนค้านเลย มีแต่คนสนับสนุน
 ๒-๓ คน สนับสนุนไม่ได้ให้เหตุผล
 กลกจนมาว่า การใช้ชื่อประเทศไทย
 ในชื่อของท่านสมาชิกผู้สมัคร ในสภาน
 คงไม่ขัดข้อง อะไรท่านองนั้น ในทส
 กลงมติเรียกชื่อท่านราชควเป็นมตเอก
 คนที่ นี้ไม่ออกเสียงคนเดียว คือประ
 ชาณสภา นอกนั้นเป็นมตเอกคนที่ ทน
 เหตุการณ์ตามมาท่านทหลายทกรา
 ยขึ้นแล้ว ใน พ.ศ. ๒๔๘๓ กรมการ
 กระทบกระทั่งกับอินโดจีน ทพิภาคกรพา
 ไปยึดคนนั้นคนมาโตอะไรเหตุงานสิ่งเหล่า
 นี้ประมวลงกันเข้ามาแล้วทำให้คนเห็นคนมา
 คิดว่าการเปลี่ยนชื่อประเทศไทยเป็น
 เพียงการสนทน ไทยชายชายกันคน
 เพชร รวบรวมคนทมิชเชอชชาติไทยท
 เหล่าในทกคนคนเข้ามาเป็นกันคนคน
 เทียวกัน นเขาเชตคนวาชวางนั้น เม
 เกิดเชตอย่างนั้นแล้วเกิดความรู้สึกเป็น
 ปฏิกายคือการตั้งชื่อประเทศนั้นออกมาเป็น
 ประเทศไทย ในเรื่อง นี้ ความคิด



ข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าคิดว่าบรรดาผู้ที่
 รมลอบหมายหรือใครบางคนก็ได้รับการ
 แต่งตั้งให้ไปรับพระบรมราชโองการ
 ขวทราบแผนดินนี้ ที่แล้วๆ มาทุกคน
 ทราบกันและทุกคนก็มีความรู้สึกประเทศ
 ไทยอย่างที่เราต่างหลายรายอยู่ในเวลา
 นี้ การทำอะไรไปก็ทำไปด้วยความหวังค
 ้นประเทศไทยของเวลานี้ คงไม่มีท่านผู้
 ไทที่จะทำการเปลี่ยนชื่อประเทศเป็นประ
 เทศไทย โดยมีความแอบแฝงให้เป็น
 กันความแก่ประเทศไทยเป็นแน่ เพราะ
 ฉะนั้นในเรื่องเจตนาดีของแต่ละท่านเรา
 คงยอมรับกันได้ ดังนั้นโดยายจะเป็น
 ประการใดนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าทุกคนก็ต้อง
 ยอมรับได้ ในเมื่อผู้ใดมีความรับผิดชอบ
 กับการประเทศแล้ว ก็ต้องพยายามทำ
 หน้าที่ให้ประเทศชาติบ้านเมืองของตน
 นอกจากปลอบอกแล้วคงให้ก้าวหน้าให้
 เร็วๆ ให้อะไรขึ้น เพราะฉะนั้นโดยาย
 ของแต่ละคน แต่ละสมัยเราจะไปถก
 ว่าดีอย่างไรนั้นแล้วทราบอย่างนั้น ข้าพเจ้า
 คิดว่าเราพูดไม่ได้ แม้ในความเห็นเรา
 ว่าผิด เราก็ต้องยอมรับนับถือว่าเขาทำ
 เพื่อหวังดีต่อบ้านต่อเมือง เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นการสมควรที่เราจะเชิด
 ว่าความคิดที่เปลี่ยนชื่อจากสยามเป็นไทย

นี้ เป็นความคิดโดยบริสุทธิ์และโดย
 เฉพาะอย่างหนึ่งในการเปลี่ยนแปลงนั้นไม่
 ได้มีประกาศหรือแถลงการณ์หรืออะไร
 ไปในทางว่า คำว่า "สยาม" เป็นการ
 เลวทรามเลย ไม่ได้ประกาศหรือแถลง
 ว่าการตั้งชื่อมาแต่กตดาบรพวาทประเทศ
 สยาม สยามรัฐอะไรเหล่านั้น หรือสยาม
 สมัย สยามวงศ์อะไรเหล่านั้น ไม่มีประ
 ภาศย์บอกว่าเป็นคนต่างชาติคนต่างชาตมาตั้งให้
 หรือว่าเป็นคนข้างกันทำสของของของ
 อะไร ไม่มีเลย เพราะฉะนั้นในการที่เรา
 พิจารณากันในเวลานี้และต่อไปนี้ ข้าพเจ้า
 อยากจะวิงวอนท่านนักประวัติศาสตร์ นัก
 ศึกษาศาสตร์ทุกความขอ ได้เลิกเสียที่จะ
 ว่าเราจะเอาไทยแล้วไปว่าสยามแล้ว
 สยามแล้วจะเอาไทยแล้วอะไรอย่าง
 หนึ่งว่าผลลตว่าลงมติไป ถ้าไปทางเหตุ
 ผลว่าอกฝ่ายหนึ่งแล้วแล้วมันไปกระทบ
 กระทบจิตใจของคนเป็นอันมากซึ่งยังเชิด
 ว่าอกอย่างหนึ่งก็ สมมติว่าเราลงมติว่า
 ไทย แล้วไปให้เหตุผลว่าสยามแล้วอย่าง
 นั้นคดียางนั้น ถ้าอย่างนั้นเรามาคงเปลี่ยน
 พระสยามเทวารราช ซึ่งเห็นที่เคารพ
 นับถือสูงสุดของเราหรือ เราจะคงเปลี่ยน
 คำว่า สยามนทร์ ซึ่งเป็นพระปฐมมา
 ภิไลยของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว



ของหลายรัชกาลหรือ สยามไม่ใช่คำ
 เลว สยามเป็นคำดีและไทยกลืนกันไทย
 ก็เป็นคำดี เพราะฉะนั้นเราจะเลือกอะไร
 ไม่ใช่อะไรก็อย่างหนึ่งแล้ว ท่านเพิก
 ประกอบเหตุผลว่าคำว่า "สยาม" ซึ่ง
 มีคนกล่าวไว้ในสถานที่แห่งหนึ่ง
 ในสมัยรัชกาลที่ ๔ เพราะว่าไปทำสัมพันธ
 ภิบาลแล้วก็ไปเรียกตามฝรั่งอะไร
 สยามก็หลายท่านก็ได้อธิบายแล้วว่า
 สยามมันโตมมาก่อน และสยามก็ท่านหนึ่ง
 ซึ่งในวันนั้นไม่ได้มาประชุม บอกว่าใน
 พงศาวดาร ทางฝ่ายภาคเหนือมีคำว่า
 "สยามรัฐ" มาแต่ครั้งตกคายนรพ
 ธิราชแล้ว ข้าพเจ้าก็อยากจะขอความ
 กรุณากราบเรียนท่านประธานขอเวลาเล็ก
 น้อยไม่มากนัก จะชี้ให้เห็นไปทีเดียวว่า
 "สยาม" ที่ใช้กันมาแต่โบราณ ข้าพเจ้า
 ไม่ใช่คนประวัติศาสตร์ แต่ข้าพเจ้า
 เห็นนัก ขานอย่างที่ท่านสมาชิกท่านหนึ่ง
 ว่า และนักถามด้วยคือใช้ถ้ามักศึกษาค
 ษาประวัติศาสตร์ที่ฟ้าสูงกรมมหา
 วิทยาลัยบาง นอกมหาวิทยาลัยบางและ
 กันในหนังสือบ้าง ก็ปรากฏว่า คำว่า
 "สยาม" นั้นมีมาจนเหลือเกินในพงศาว
 ดารล้านนา สมัยสุโขทัย ๓๐๐ ถึง
 ๔๐๐ ซึ่งประมาณพุทธศักราช ๑๔๐๐

เศษ เป็นเวลาร่วม ๆ พันปี เขาเรียก
 แล้วแต่คน ถ้าพันซึ่ง สมัยนั้นเรียกว่า
 ทรภณชยชนวา "สามเทศะ" ซึ่งในชาติ
 "สยาม" ตรงกับสันสกฤตว่า "ศยามะ"
 แล้วโดยเขาเขียนไปลงเป็น ส. ภาษา
 สันสกฤตเขียนเป็น ศ. สมัยล้านนาซึ่ง
 เป็นสมัยที่เจริญมากจนลงกับเจ้านายฝ่าย
 เหนือสักเข็ดสหายมาจากล้านนาก็เรียกว่า
 "สามเทศะ" ซึ่งแปลศัพท์เป็นไทยว่า
 "สยามประเทศ" นั่นเอง ในพงศาวดาร
 โยนกสมัยสุโขทัยศักราชที่ ๗ ๗๐๐ หรือ
 พุทธศักราช ๑๘๐๐ เศษ ซึ่งถึง ๗๐๐
 ก็ด้วย ก็มันก็ประวัติศาสตร์คนความและ
 ถอดจากคำเต็มภาษาสันสกฤตในทำนุพระ
 ภิบาลซึ่ง กวางศานาพุทธศาสนาเข้ามาสู่
 สยามประเทศ อันนั้นถ้าเราได้ตามพงศาว
 ดารลงมาลงแผ่นดินพระนารายณ์ ๔๐๐
 ปี พุทธศาสนาในลังกาวงศ์ก็ได้ออก
 ๕๐๐ มนต์พระไทย ไปตั้งถิ่นฐานวงศ์นัก
 ๕๐๐ มาอย่างนั้น ท่านพุทธศาสนิกชนที่ทาง
 ท่านบอกว่าไม่เคยเห็นคำว่า "สยาม"
 นั้นในศิลาจารึก ข้าพเจ้าก็ไปขอขานจาก
 เขา ข้าพเจ้าตัวเองไม่ใช่ นักแต่คำ
 แปล หลักศิลาจารึกสุโขทัย ศักราช ๘
 แผ่นที่ ๓ ซึ่งจารึกว่า สุโขทัย ๗๕๐
 ๕๐๐ ๕๐๐ พุทธศักราช... เออคือยัง บวกเอา

เป็นเวลา ๕๖๓ ปีมาแล้ว พุทธกนิงาย ๆ
 ก็ประมาณพุทธศักราช ๒๐๐๐ อะไร
 ๕ ๐ ๑ ๕ ๕ ๕
 เหลาน คำจารึกเหล่านี้เป็นเรื่องของพระ
 สิงขรราชที่ไตรภพแต่งตั้ง และมีพระมา
 กลาบอกทรงว่าเป็นสังฆราช ไม่ถูกต้อง
 ก่อตั้งพระรัตนตรัยใหญ่ และในบันทึกมี
 กล่าวถึงพระมหาเถระที่แต่งตั้งไปหรือที่
 เลิกชื่อของภิกษุสงฆ์สมัยชยชนหนึ่ง มหา
 เถระสังฆราชสยาม อันนี้อาจจะไม่ใช่
 ชยประเทศ เพราะว่าในชื่อพระสังฆราช
 กัทรายกันอยู่แล้วว่า แปลว่าของ สยาม
 บางท่านก็แปลว่าสังฆา บางท่านก็บอก
 ว่าของสังฆา แต่อย่างไรก็ตาม คำสยาม
 มีอยู่ในศิลาจารึกบรรพตที่ ๒๐ ของแผ่น
 ที่ ๓ ดังที่เคยเรียนมานี้ เพราะฉะนั้น
 ขอเรียนว่า คำว่า "สยาม" นี้ไม่ได้คำ
 ใหม่ ถัดมาในสมัยอยุธยา เมื่อ พ.ศ.
 ๒๐๐๐ เศษ ในรัชกาลพระรามาธิบดี
 ที่ ๒ ซึ่งเป็นพระราชโอรสของพระเจ้า
 ข้างเผือกหรือพระบรมไตรโลกนาถ ได้
 มีการประพันธ์โคลงเรียกว่า โคลงชวน
 พาย หรือที่เรารับเรียกว่า ลิลิตชวนพาย
 เป็นโคลงของพระเกษรดี พระเจ้าข้างเผือก
 ในการยกไปยกกรมเชียงใหม่ ซึ่งในสมัย
 นั้นเราเรียกว่า "ชวน" ไม่ใช่ "ฉวน"
 ฉ. เห็น "ชวน" ฉ. ในโคลงชวนพายน

มณฑลพายัพ บพท ๕๘ เขียนว่า "สาร
 สยามพากษพรชง กลกานท นฤ" บพท
 ๒๓๗ "สารเรวรวจเพยงพวง และ
 สยาม" นบถกว่าข้างเรวเท่ามาไทย บพท
 ๒๔๗ "สยามเรวรวจพรชงพวง เขียน
 แขง งามแฮ" บพทท้ายบพท ๒๕๔
 สยามฉวนชวนพายแพ ศักตยา ชิวราช
 อภิสสร สรว เพชเจ้า กวงศรีชยชยา
 สยามรณยง เมชงแฮ ขยชทหมตคนเคา
 เทาน เซย นเทนโตวาสยามนมทงสยาม
 และมทงวงศรีชยชยา แต่สยามทงส
 ยทนไม่โตไซเยนชยประเทศ แต่ใ้ใน
 ความหมายว่าไทย ในสมัยรัตนโกสินทร์
 มีราชบัณฑิตยสถานตั้งระหว่าง
 ๒๓๘๕ ถึง ๒๔๐๐ ๒๓๘๕ ๒๓๘๕
 ๒๓๘๕ ซึ่งเห็นเวลาที่อนพระบาทสมเด็จพระ
 พระจอมเกล้าฯ เสด็จราช ๘๗๗ นปรากฏ
 ในหนังสือทกรมศิลปากร แจกเมื่อสอง
 สามวันเอง แจกในงานถว้รณนา
 เมื่อนท ๒๖ นในหน้า ๒๔ มีว่า "เม
 นไม่มทงมเทงาจะเลานยาย เวชงกระ
 ตายคนตมเหลอสมมาม ไม่เรหาะกม
 โตชนไปเสน แมนเหมชนเซนชาวสลา
 ภาษาสยาม" ในหน้า ๕๗ กมีอีก ไม่
 เพรศพรชงหญิงชายคล้ายคล้ายเงาวไม่ม
 เหมารทุมครทไม่งคราม ไม่เงงคนคคณ

แซ่แซ่กันไม่ถอน ไม่เหมือนสมร เสมอ
 ภาษาสยาม” สุนทรภู่ใช้ภาษาสยามให้
 ชานเป็นภาษาไทย เพราะฉะนั้นคำว่า
 “สยาม” มีมาเนนและมมาตงแต่สมัยศึก
 ต่ายรพ พม่า รามัญ อะไร มาตง
 ไท ชาวเขาเห็นว่าไม่สำคัญ ในเมื่อคน
 ไทยเราเรียกแล้ว และคนไทยเราใช้
 ภาษาภาษาอื่นสละกตมา ใช้เยอะเยอะ
 ช่อจหวตวาชวย เพ็ชร์วย ศรีภยชยา
 อะไรเหล่าน มีชื่อเมืองในคนไทย เช่น
 เขียวกันเราเข้ามาตง เพราะฉะนั้นคนไทย
 เรียกแล้ว ใครตงไม่สำคัญ ไม่ใช้เรียก
 เสียหลายอะไรเลย ในความตคตชาวเขา
 คว้า “สยาม” นี้ตาคยตลทฐานทไค
 กรายเวอนมาเมชกน ชนคนเป็นชอ
 ประเทศและตง ใช้แทนงตงประเทศวชย
 มาจนตงสมยรัตนโกสินทร สมยชยชยาน
 แล้วในชอระเคยรัตนนคารา “สยาม”
 กิมววจมนาการในความหมายว่าไทย ตง
 ทไคชานททประพนธ์ กวนพนธ์ อะไร
 มาเมชกนแล้ว เป็นมถานวนจนกระทั่ง
 งดชนาทว่าไทยกชสยามน กลายแทนคำท
 ความหมายไคยการตงเรยกล่าว ชนใน
 นม มีความหมายชยานเขยอกนไค ก
 เมอเหตุนแล้วเราเรยถอว่า ชาวเขย
 ใน พ.ศ. ๒๔๘๒ เป็นการตคตเคย

ชาวเขยทควาถอไม่ไค จะถอว่าเขย
 มาเป็นประเทศไทยแล้ว ทำให้ตคต
 สยามตคตทให้คนทมเรชชชตคตทกชคต
 เชนคน ชาวเขยทควาไม่เป็นจริง เพราะ
 พกตการตมตคตมาในเวลา ๔๒ ปี
 ไม่ไคเขยเขยเนน เป็นความจริงชยช
 ทนงทว่า จะเขยถนสยามเขยไทยหรือ
 ไทยเขยสยาม ถาคนชางหมยงเหลท
 มวตมจรรมชอยเรยทคนเองในชชชช
 แล้ว เขยก็เรยทชองเขยชางเนน เราไค
 แคปากลต ชาวปากลตชงเขยไทย
 สมชวยททกระเขยคนว ตงหลายชอยม
 มาแล้ว เวลาชาวเขยชชคตคนเองพวทเขา
 เขยทชอกว่ามถน ไปตามมถนเรยไคไปเจ
 ญจน ชามไปคชองมถนสยเรยไคไปเจ
 มชกน ชนไปทงอัสถนเรยชลาจ อชก
 น ไปตงภาคไคตามททชนสมาชกชาง
 ตานว่า ชาวตงทงทภาคไคเขาถอช
 เป็นไทย นั้นจริง ในกฎหมยและใน
 ความชยทเป็นไทยชยทชยในแผ่นดิน
 นจริง แต่ตงเวลาจมจรรมแล้ว เขา
 เรยททว่าเขาวไคลจนสาย ไคลจนแปลว่า
 คนมสาย เขาเรยทพวทเขาว่า ไคลจนเขย
 ทวนจะเรยทสยามเรยทไทยเขาไม่สำคัญ
 เขาเรยทไคลจนเขยมถลชกเวลา และจะ
 เรยทชอไปชก เพราะฉะนั้นเป็นมถนชย

อย่างหนึ่งทบทวนเราเรียกตัวเราเองไม่ได้
 หมายความว่าถ้าพวกทเรยกตัวเป็นมอญ
 เป็นพม่า เป็นวามญ เป็นแขก เป็นอะไร
 เหล่านั้น เขาจะคงเอาโทษยกห่างจาก
 ประเทศไทย เพราะเราไปเรียกประเทศ
 ไทย ชาวเขาไม่เรียกเช่นนั้น เพราะ
 ฉะนั้นชาวเขาจึงตั้งวงล้อว่าเราจะเลือก
 อะไรก็เลือกเถอะ แต่อย่าว่าอย่าง
 หนึ่งเลย โดยเหตุนี้อย่างขงเรือสงคราม
 ของนครวัดที่ทางสมาคมเกอวต
 อกีปรายมา ชาวเขาจากเกาะพม่ามีความคิดเห็น
 ของท่านเป็นอย่างยิ่ง แต่ชาวเขาจากเกาะ
 ตามเรียงศาลาจารย์ หลังจากประชุม
 กันแล้ว ชาวเขาจากเกาะพม่าไม่ได้เรียก
 อกีปรายจากเกาะพม่าถึงกรมมหาดไทย
 เลย ซึ่งถือว่าเป็นผู้เชียวชาญในบรรดาศา
 จารย์ผู้เชี่ยวชาญในภาษาเขมรและเขา
 เป็นคนเขมรด้วย เขาบอกว่าคนกวตกรรม
 วิทยาทารไทยชอบ แล้วข้างบนเขียนไว้ว่า
 สยามก๊ก ซึ่งบางท่านอ่านเป็นสยาม
 ก๊กนั้น ภาษาเขมรเขียนตามตัวอักษร ถ้า
 ท่านอย่างเราไม่รู เราอ่านว่า สยาม
 ก๊ก ถ้าเขมรเขาอ่านเขมรอ่านว่า สยาม
 ก๊ก คือมาจากเสียงก๊กนั้นเอง และรูป
 ที่ปรากฏบนครวัดนั้นเป็นรูปวิทยาทารไทย
 กำลังเค้นขบวน แต่งตัวอย่างทหาร ไม่

ใช้รูปภาพ ไม่ใช่รูปคนม้า และตามทบท
 ประวัติศาสตร์ซึ่งแจ่มชัดกว่า ที่เขาจะรัก
 ไว้เช่นนั้นแสดงว่า กองทัพไทยนั้นเข้าไป
 ส่วนสนามหรือเค้นขบวน เข้าไปตลอด
 ศึกครั้งหนึ่งในเขมร ในสมัยก่อนไม่ใช่
 สมัยเขมรนั้น เพราะฉะนั้นเขาจึงคิดว่า
 อยากรจะสรุปว่า ในเวลาที่เราจะเลือกอะไร
 ขงกรายไทยซึ่งวงล้อ อย่างหนึ่งว่า
 ไทยเลือกกัน ไม่ใช่เลือก ในทางที่เรเขาแพ
 ชนะกันอย่างโต่วาท ไม่ใช่ว่าเขาชนะ
 ทุกประเทศ ไม่ได้ดวงเล็บเอาด้วยกล ไม่ได้
 ใดด้วยแถมหนักเอาด้วยคานา ต้องให้
 เห็นว่าเหตุผลที่เราจะเลือกกันนั้นเป็นเหตุผล
 ของเราเอง และโต่วาทของกันแล้วและ
 เป็นเหตุผลที่สมควร ถ้าเช่นนั้นแล้วชาวเขา
 จะยกมือให้ "ประเทศไทย" ใดอย่าง
 สบายใจทีเดียว หรือตามสมาคมสามารถ
 ที่จะให้เหตุผลดีกว่าที่แล้วมา ให้ชาวเขา
 ไปยกมือให้ "สยาม" ชาวเขาจะโต่วาท
 ใดอย่างนอกคาคือเช่นเคยอีก

พันเอก หลวงวิจิตรวาทการ :
 กระผมไม่ได้ตั้งใจจะมาพูดในวันนี้ แต่
 เมื่อได้ฟังคำอธิบายของท่านสมาชิก
 หลายท่านซึ่งกำลังขออธิบายของกระผม
 เมื่อก่อน กระผมมีความจำเป็นที่ต้อง
 ขอประทานอนุญาตขแรงพอสมควร เริ่ม



คนจากท่านสมาชิกคนแรกทักกล่าวถึงคำ
อธิบายของกระผม เริ่มตนจากคำว่า
“สยาม” นั้น ไม่ใช่มาโคโยโลเป็นต้น
นำไป นักเขียนปัญหาข้อเท็จจริง คิดว่า
ผมเข้าใจว่าท่านผอานและทั้งผมเองเรา
ไม่ได้เคยอ่านต้นฉบับทั้งสองคน เรา
ก็อ่านจากคำแปล คำแปลนั้นกมยอธิบาย
แปลเต็มบ้าง คะโรบ้าง แต่ผมก็หาไม้ม
เหมาะว่า ผมอ่านคำแปลมีคำอยู่ในนั้นว่า
“สยาม” ซึ่งผมบอกว่าเป็น เฮส อาย
เฮ เอ็ม (Syam) แต่ผมก็เสียใจที่ไม่
สามารถจะนำหลักฐานมายืนยันกับท่านได้
เป็นหนังสือที่ท่านมาอ่านแล้ว) แต่ว่า
เรื่องนี้ไม่สำคัญ ถ้าหากว่าเห็นคำในโรง
ศาล คำนั้นก็ควรจะบอกว่าย่าไปเสียเวลา
น่าสับสน เพราะเหตุว่าข้อเท็จจริงเราท
้องต้องกัน ในระหว่าง ท่าน สมาชิกผมน
กยผมนอกจากข้อขัดแย้งเพียงคนไทยว่า
มอญในหนังสือมาโคโยโลหรือไม่มี แล้ว
ข้อความอื่น ๆ เราเห็นพ้องกันหมด ท่าน
บอกว่าย่าไปนักคำว่า “สยาม” เพ
งชนในสมัยสุโขทัย แต่มีมาก่อนนั้นช
าน ผมรับรองผมไม่ได้พูดว่า “สยาม”
มีในสมัยสุโขทัย ผมบอกว่าในสมัย
สุโขทัยเขาเรียกกัน คำ “สยาม” ท่าน
สมาชิกผมนบอกว่าย่า “สยาม” นั้น ได้

ใช้ในแถวถนนมาเสด็จแต่เราอยู่บนเจ้า
ผมบอกมอให้ ผมรับรองว่าเป็นความจริง
คำว่า “สยาม” ได้ใช้ในแถวถนนมา
เสด็จแต่เราอยู่ ย่าเราใช้มาตั้งแต่คน
ไทยยังไม่ไต่ลงมาทางแถว สักคนเคย
ง ไม่ใช่ชื่อของชนชาติไทย ผมตั้ง
ปัญหาแต่เพียง ว่าถ้าเรตไหนแล้วเราจึงจะ
ไปเอาชื่อของใครก็ไม่รู้ซึ่ง ไม่ใช่ชื่อของ
ชนชาติไทยเอามาเป็นชื่อประเทศเรา
หลายท่านอธิบายว่าชื่อ ประเทศกับชื่อคน
นั้นไม่จาเป็นจะต้องเหมือนกัน อันนั้นก็
ความจริง แต่ถ้าเราดอยสวนดูว่าความ
เป็นไปดังหลายในโลกนี้ว่าชื่อประเทศมา
จากไหนแล้ว ๑๘๘๒ เฟอเรนดี ชื่อประเทศ
มาจากคน คำว่าสยามเองก็มาจากคน
พวกหนึ่งซึ่งมีชื่อ ว่าชาวสยาม พวกนี้
ราชรถครวัก อันนี้กระผมก็ขอสารภาพ
ว่ากระผมไม่ได้เคยเห็นศาลาครวัก แต่
กระผมก็เอามาจาก ตำรับ ตำราที่คน
เชอถอได้ นอกจากศาลาครวัก
ฝั่ง ๒ คนแล้วยังมีคนไทยอีกคนหนึ่ง
ซึ่งยืนยัน กระผม คือ ขุดประทาน
อันญาติออลนาม คือ หมอสมหลวง
มานตุ หมอสาญ ซึ่งเป็นนักภาษาศาสตร์
คนหนึ่งว่าได้เห็นคำที่คล้ายไว้จดเร
มโดยทั้งนี้มาจากชื่อเจ้าบ้านและทเมอจนครวัก

กล่าวถึงชาวสยามว่าเป็นคนยากพวกหนึ่ง
ซึ่งชอบเอามาใส่เป็นทาส ถ้ามีอยู่ในศาล
จารุรัตนนครวัดจริง ตามที่ชาวสยามจารึก
สยพันนครวัดจริงกระผมยืนยันว่าไม่ใช่คน
ไทย เพราะเหตุว่านครวัดได้สร้างขึ้นมา
เกือบพันปีมาแล้ว คนไทยเรายังไม่ได้ลงมา
มาตั้งถิ่นฐานอยู่ในแถบนี้ เพราะฉะนั้น
กระผมไม่โกรธศาลจารุรัตนนครวัด หรือ
จารุรัตนนครวัดเลย ถึงแม้จะจริงกระผมก็
ไม่โกรธ เพราะเหตุว่าเขาไม่ได้หมายถึง
คนไทย ท่านท่านสมาชิกรัฐสภาจารุรัตน
นครวัดน่าจะบอกได้ว่าเห็นด้วยกับท่าน
สมาชิกรัฐสภาจารุรัตนนครวัดว่า
“สามเศียร” ทั้งสองท่านนั้นมาจากคำว่า
เกี่ยวข้องกับ ศักดิ์สิทธิ์อันมาลง ซึ่ง
ท่านสมาชิกรัฐสภาจารุรัตนนครวัด
สามเศียร แต่ก่อนนี้ไม่ใช่คนแย่งกันต่อ
อีกฝ่ายซึ่งกระผมในเวลานี้ยืนยัน
บอกว่าในทางหมายในหนังสือราชการหรือ
ในหนังสือโทรเลขหรือพระร่วงเองในจารึกไม่
ได้เคยเรียกประเทศเราว่าประเทศสยาม
กระผมว่าเวลานั้น หนังสือที่ตนตั้งคือพระ
นักปราชญ์ในราชสำนักจารุรัตนนครวัด
นักปราชญ์รูปหนึ่ง ท่านสมาชิกรัฐสภา
จารุรัตนนครวัดน่าจะบอกได้ว่า
คำว่าสามเศียร นั้นตั้งเป็นปราชญ์ของ
ล้านนา ซึ่งในเวลานั้นยังไม่ได้รวมเข้า

เป็นราชอาณาจักรไทยเป็นอาณาจักรอีก
ส่วนหนึ่งต่างหาก ท่านก็เรียกชื่อตามเดิม
ท่านมีศัพท์พระเรียกชื่อตามเดิมไว้ กระผม
รับรองว่าแถวถนนใต้เคยเรียกชื่อว่าสยาม
อันกระผมจึงเข้มแข็งแล้วซึ่งที่กบ ละโว
กระผมไม่ได้ยกเลิกคำว่าสยามเพียงแต่ใน
รัชกาลที่ ๔ กระผมว่าเขียนชื่อตามมาช้านาน
ส่วนคำในกอนพนอินนั้นอันมาก นชก
จากที่ท่านได้อ่านมาแล้วที่ท่านข้างลงก
นพนอิน ใช้คำว่าสยาม คำว่าสยาม
กระผมรับรองว่าจริงในเรื่องนี้ กระผม
ก็ได้พูดปรกษาแต่ถึง ในกรมรอง นายก
รัฐมนตรีมาแล้วเหมือนกัน ท่านบอกว่า
ในกอนพนอิน แต่ทว่าดีกว่ากอนพนอิน
อันพวกกอนนเป็นธรรมเนียมคือสยามกระผม
ขออะไรก็ได้ ขอชื่อพวกนี้เคยเรียกว่า
สยามมาท่านก็เรียกในกอนพนอิน ของ
ฝรั่งคนไปเรียกประเทศฝรั่งเศสว่าโกต
ดิวอาลอร์อันเป็นชื่อเดิมของฝรั่งเศส หนังสือพิมพ์
ที่ออกในกรุงปารีสชื่อวา โกตดิวอาลอร์
แต่ชื่อภาษาไทยของ ประเทศฝรั่งเศสซึ่งเป็น
รูปไทยเขาเรียกว่า โคตโกตลาว คือหมาย
ความว่าเป็นชื่อของชาติโกต ซึ่งเป็นชื่อของ
เดิมภาษาของฝรั่งเศส ในเรื่องกอนนเขา
ก็อาจจะทำไป ผมไม่ได้บอกว่าเพียงนั้น
ในรัชกาลที่ ๔ นั้นมาช้านาน แต่ทว่าทาง

ราชการเราไม่ได้ใช้ ในศาลาจารกตลก
 ๘ ความคำพระมหานถระ ๙ ตอนนกระดม
 ๑๐ แต่ว่าเรื่องข้อนี้ไทยเฉพาะท่านผืนเกิน
 ๑๑ ชาวเหนือ ก็ลทางเหนือของไซสามทะเล
 ๑๒ หรือควาวิสาม อาจะไซไต เพราะ
 ๑๓ เทกวาทแลวน ไตมวง ๆ นกรวมความว่า
 ๑๔ ในหนังสือททานสมาชกพตกรอนก่อนและ
 ๑๕ ทานสมาชกก็เอารชกนไนได้แดงในระหว่าง
 ๑๖ พ.ศ. ๒๐๖๐-๒๐๗๑ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐
 ๒๑ มาแล้ว ซึ่งในทางลานั้นยังไม่ไ้รวม
 ๒๒ เข้าเป็นราชอาณาจักรไทย กระหมกราช
 ๒๓ เรยนคำชอนดเพราะว่าทกระหมไตกราย
 ๒๔ เรยนต่อท่านเมอวณก่อนว่าในทางกฎหมาย
 ๒๕ ในทางราชการเราไม่เคยเรียกประเทศ
 ๒๖ เราว่าประเทศสยามมานัน จึงไม่เป็นการ
 ๒๗ ผดพลาด สมไม่ไ้เคยบอกวาคอสยามน
 ๒๘ จะยื่นข้อกไมต่อย่างไร แต่กมีความมวต
 ๒๙ ความเมอมาควารบควาราชองงเขนนน ผอ
 ๓๐ ราชองมาผดหรือถูกความท แต่เมเขยน
 ๓๑ ควารวเอนผดที่มีคนนขถอมมากผดกับชอ
 ๓๒ อาจะเห็น ชองทางให้เราถูกควาไรมค
 ๓๓ ะไรไ้ได้ ทนคควาประเทศไทย สมกเข
 ๓๔ เรยน คำว่าประเทศไทยกเหมือนกัน ไม
 ๓๕ ไ้คควาใหม่ ไมไ้ไ้มาคคชนเมอ พ.ศ.
 ๓๖ ๒๔๘๒ แต่เป็นคำทไ้ไ้มาคานาน
 ๓๗ เช่นเคยวกัน ไ้ไ้มา ไ้ไ้มาเมืองไทย

อย่างทตมเรยน ในวณกชน วามศลาจารก
 ๑ ไ้ไ้มาเมืองไทย คำว่าประเทศไทยมค
 ๒ ในพระบรมราชโองการเกยวกับการเกย
 ๓ ภาษสารควานำชงชอกในรัชกาลท ๔
 ๔ พ.ศ. ๒๓๘๕ เมอ ๑๐๘๘ บมมาลวม
 ๕ ความว่าอย่างน ชากรค่านากเป็นทางให้
 ๖ เกิดพระราชทรพยคยทางทงตงแต่ค
 ๗ ครงศรัทธชยา พระเจ้าแผ่นดินองคท
 ๘ ึ่งคไ้ไ้จะเพกเฉยเสียมิไ้ เพราะวาค
 ๙ ชาวประเทศไทย นมเขยนประเทศไทย
 ๑๐ ริง ๆ มีเนอและปลาขนกับชาวเขนค
 ๑๑ ไ้ไ้ทวทคคนทมค ความในกฎหมาย
 ๑๒ รัชกาลท ๘ ในลขขคยวกันนเองมค
 ๑๓ ไ้ไ้ว่า คอสงทายเป็นกฎหมายชอว่า
 ๑๔ ไ้ไ้เกยชอกรแกคน ทากุงปลาเหมือนเก
 ๑๕ ค่านาลมพตสรแกคชานา ทาไร ทาสร
 ๑๖ เลมชกนไปทวทงพระราชอาฉาเขต ร
 ๑๗ วมพระราชศรัทธพมาควาทนการงแผน
 ๑๘ ปรคของรามูรทงชอง ให้ชยเขนเป็น
 ๑๙ และประเพณรชกานแผนคชอย่างใน
 ๒๐ ประเทศไทย ประเทศไทย พระจอนเกล้าท
 ๒๑ ไ้ไ้ว่าประเทศไทย กเห็นวาคสมคว
 ๒๒ กาลในยกนชยแล้ว เพราะฉนน
 ๒๓ ประเทศไทย สมจยชยชยวไมไ้ไ้ค
 ๒๔ เวลาทรูปบาลสมยในนจะพยาย
 ๒๕ ชองสยาม จะมีความคคเปลี่ยน
 ๒๖ สยามลง



มาไทยนั้นเรารู้ได้หากันมามากเหมือนกัน
แต่ก็คิดว่าประเทศไทย แมงองค์
พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวซึ่ง
เห็นผลทรงกัญญาให้เรารู้ว่าสยามกลบ
มาใช้ใหม่ หรือใช้หนังสือสัญญา
หรือทางราชการนั้นก็ยังทรงใช้คำว่า
ประเทศไทย กระผมได้พบด้วยอย่างหนึ่ง
ขอประทานกราบเรียนเพื่อประกอบการ
พิจารณา ใน พ.ศ. ๒๔๗๘ ภายหลัง
เปลี่ยนแปลงการปกครองแล้ว ๓ ปีก่อน
ที่รัฐบาลระกบเปลี่ยนชื่อประเทศสยามเป็น
ประเทศไทยนั้นสมเด็จพระอานวรที่รา
มุนีวงศ์ พระบรมวงศ์พระองค์คนพลก
เราทราบอยู่แล้วว่าเคยทรงเป็นเสนาเร
ราชการแทนพระองค์มาหลายครั้งได้มี
ลายพระหัตถ์ถึงสมเด็จพระยาทิราช
เมธวาท ๑๔ กันยายน ๒๔๗๘ ข้อ
ความในตอนหนึ่งว่าทรงภาคพายัพนั้น
ต่างพวกต่างช่วงซึ่งกันว่าเป็นไทย
เพราะถือว่าไทยนั้นมีศักดิ์สูง ถ้าถูกเรียก
ว่าลาวก็เห็นเคียดเขินแค้นนัก ส่วนชื่อ
สยามนั้นเห็นจะเป็นพวกเมืองไกลเคียง
ทางภาคใต้เขาคงสมญาให้แก่เราหรือจะ
เป็นที่อยู่มากคนเราก้อาจจะเห็นไทย เขมร
จึงเรียกว่าเขมร และจีนจึงเรียกว่าเขมร
แล้วฝรั่งก็เลยเขาไปเรียกว่าไซแอม แต่

เวลานั้นปากชอไทยมากกว่าชอสยาม ผม
ช่วง ลายพระหัตถ์นั้นมาพิสูจน์ว่าไม่ใช่
รัฐบาลสยามนั้นเห็นผลแรกทรงเห็นว่า
คำว่าประเทศไทยนั้นเหมาะสมควรกว่าสยาม
เจ้านายผู้ใหญ่ยกย่องเป็นนักปราชญ์ของ
ยูเนสโกกำลังจะทาพิธีฉลองวันครบ
๑๐๐ ปีของงานประสูติ ที่หม่อมคนจะโบย
นหรือในกหน้าซึ่งได้รักษาบรรชองของ
นานาประเทศ ก็ยังทรงเห็นว่าคำว่าไทย
เหมาะ จากลายพระหัตถ์ฉบับสมเด็จพระ
กรมพระยาคำรงได้ทรงตอบไปว่า ทรง
ตอบไปเมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๔๗๘
ว่า คำว่าไทยกับสยามทรงมีความหมาย
ต่างกัน ไทยเป็นชื่อมนุษย์พวกหนึ่ง
สยามเป็นชื่อแผ่นดินประเทศหนึ่ง หม่อม
ฉันแต่งหนังสือชอเรียกว่าไทยและ
เมืองไทยมาช้านาน นักปราชญ์ทั้งสี่องค์
พระองค์ก็ทรงรับรองว่าชอคำว่าไทย
เพราะฉะนั้นกระผมนำความชอนมากกราบ
เรียนต่อเสนาว่าถ้าเราจะใช้ชอประเทศไทย
ของเราคือไปแลงก็ไม่ใช้เรื่องนอกคอก
นอกคอก ครุฑอาหารยจนาคปรมาจารย์
ขนาดพระมหากษัตริย์ผยองใหญ่โตเคย
ใช้มา สมไทยเคยเข้าไปสำรวจภาวะของ
คนไทยในชาติไทยใหญ่ ไม่ได้ไปมากนัก
แต่ได้เห็นมาก ในภาคเหนือของตงเถย



และเข้าไปในเมืองหลวงตั้งของจีน ถ้า
 ท่านสมาชิกทั้งหลายได้เข้าไปเห็นอย่าง
 ผมเห็น ผมขอว่าท่านจะรักคำว่าไทย
 อย่างจังใจ คนไทยเรานั่นเร้นเห็นลักษณะ
 ทศกษัตริย์ที่ต่างด้วยชาวฮั่นและชาวจีน
 อยู่เป็นอันมาก รูปร่างสง่างามและเร็ด
 ชาติของตนเป็นสูงสำคัญมาก แต่งกาย
 สุน่าเงินทอง ๆ ที่อยู่ในในตงเกือบแต่งสี
 นาวาตาลและในประเทศจีนก็ใช้สีดา พก
 ภาษาไทยกันเขาใจกว่า ผมเข้าใจมาก
 กว่าที่จะพูดกับพวกเราทางภาคเหนือและ
 ภาคอีสาน โดยอาศัยการติดต่อกันและอยู่
 กิจพวกกันทำให้ผมเข้าใจภาษาไทยจนถก
 เป็นอันมาก ทำให้รู้ว่าภาษาไทยนั้นม
 อารตใกล้เคียงเหมือนภาษาฝรั่ง เขาเรียกว่า
 ซี่เจมิก อันที่ คันตา คันปาก แล้วใช้
 อารตใกล้เคียงเหมือนกัน ใจความร
 อกหลายอย่าง สิ่งซึ่งใจมากที่สังเกตคือว่า
 คนจีนซึ่งเป็นปลัดครอง ซึ่งเป็นเจ้านา
 ปลัดครอง ได้บอกกับผมเองบอกพวกนรา
 หนักให้เรียนหนังสือจีนมีขอมเรียน วิชา
 หนังสือไทยแบบไทย ภาษไทยของจริง ที่ใช้
 อยู่ในเชียงใหม่ โรงเรียนทั้งโรงเรียนที่ตั้ง
 สอนหนังสือไทยแบบเชียงใหม่ให้ เพราะ
 พวกนั้นบอกตนว่าเป็นคนไทยไปตามละ
 ก็นี่ใด ๆ หมด ตนไปถามว่ารู้ใหม่ว่า

ประเทศสยามมีอยู่ทางนี้ ไม่รู้แน่พอพูด
 ใช้คำว่าเมืองไทยก็เลยตลกโปกส เรื่อง
 เช่น อย่างนี้ แสดงให้เห็นว่าเราเรียก
 ประเทศเราว่าเมืองไทยนั้นยังเกินที่เข้าใจ
 ซ้ำมาเข้าไปลงชั้นเชื้อชาติเคยของเรากด้วย
 รวมความตามทศวรรษมีก็กว่าร้อยของแ่ง
 มากไม่ได้มีอะไรที่ จะเพิ่มเติมมากกว่า
 ครั้งก่อนนอกจากจะชื่อประธานเรียนว่า
 ชื่อความทศมกรวาทเรียนมาแต่ครั้งก่อน
 ผมไม่ได้ไปพูดต่อไป แต่ว่าเป็นเรื่องที่จาก
 ความหมายของเอกสารที่ผมได้ได้เห็น
 และเหตุไรจึงเขียนอย่างนั้น และอีก
 ประการหนึ่งเพื่อให้เห็นว่าถ้าเราใช้
 ประเทศไทยคือไปอย่างเต็มที่ไม่ได้เรื่อง
 นอกคอกกันออกหรือไม่ได้ ว่าจะมีกษัตริย์
 บรรพบุรุษของเราได้เคยได้มา เพราะคำ
 ว่าเมืองไทยใช้เรื่อยตลอดมา ประเทศไทย
 มีใจจริง ๆ อยู่ในกฎหมายรัชกาลที่ ๕
 และในพระบรมราชโองการ แห่งองที่
 เห็นชื่อไทยและประเทศไทยนั้นกันแล้วแต่ท
 ษณจของทานสมาชิกทั้งหลายในสภา

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ :
 เนตั้งจำกัดวันแก้ไขประณมกันเป็นเวลา
 นานพอสมควรแล้วข้าพเจ้าขอ เสนอการ
 ที่ยกยาคือ ไปในวันหน้า สำหรับวัน
 ข้าพเจ้าขอขอกการประณม



เลิกประชุมเวลา ๑๑.๕๐ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

เลิก รุณณานนท์	โนมเชลา ฉฬภากร	ผู้ตรวจงาน
ก. อุตยานัน	ฉันทนา ชานก้อม	..
พ.ต.จ. ทวีชัยชูศักดิ์	อุทมิ พลอยสงวาลย์	..
อุดมศักดิ์เนตนาท	สุพงศ์ ศิริพนเกียรติ	..
ป. จันทร์ธาดา	ธนู บุญยรังศ	..
เจริญ ปัทมาโร	จำรงค์ ใจอ่อนน้อม	..
	แก้ว ทิมพยัคฆ์	..
	สินชัย สกสศยิต	..

ตรวจแล้ววันที่ ๑๓/ก.ค./๒๕๐๕

สุวิช ฉัตรภักดิ์

หัวหน้าแผนกรายงานการประชุม

ประยัตต์ แต่งอินทวัฒน์

หัวหน้ากองการประชุม

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

รองเลขาธิการฯ

ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์

เลขาธิการสภาฯ

พล.อ. ส. สุทธิสารธรรมกร

ประธานสภาฯ รัฐธรรมนูญ



LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand